

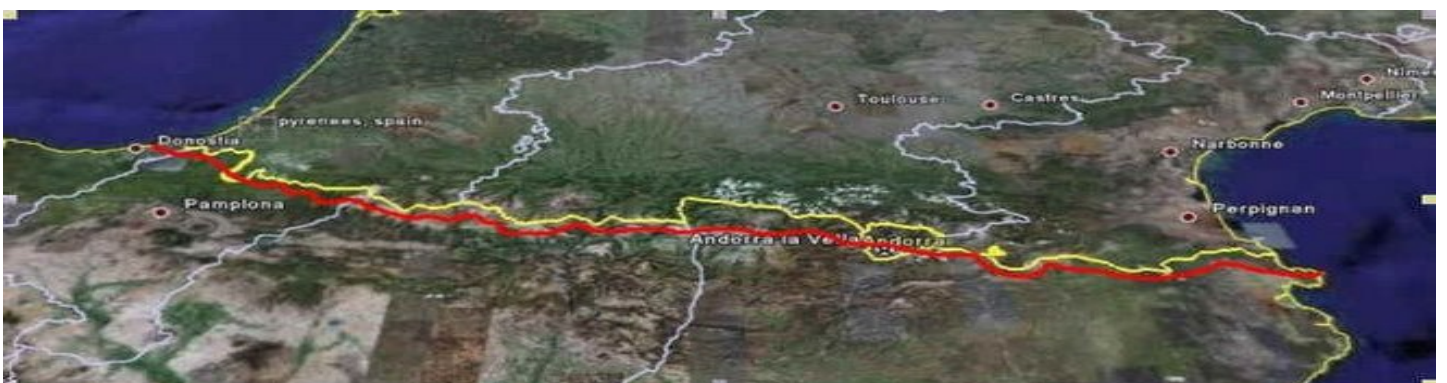
EXPEDICE

Dietmar a Jana

ESPAÑA 2016

- přes Pyreneje trasou GR11
od moře až k moři

(13.6. - 25.8.2016)

Tak je to tu po dlouhé době zas:

HOLA, ŠPANĚLSKO!

HOLA, PYRENEJE!

Už jste nám moc chyběly!

Letošní léto bude náročné. V plánu je přechod španělských Pyrenejí. Začneme na východě u Středoziemního moře, na poloostrově Cap de Creus a naším cílem je Hondarribia. Tam se maják z Capo de Higuer už kouká k Atlantiku. Obě místa spojuje turistická trasa známá jako GR11. Ta vede vysokohorským terénem a vine se podél celé španělsko-francouzské hranice v délce něco kolem 840km. Nahoru a dolů, nahoru a dolů,... a tak dál. A co náš čeká na té dobrodružné cestě? To už trošku tušíme, nejsme tu poprvé. Tak jen namátkou: nádherná příroda vúkol, strmé svahy, skalnaté štíty, zrádná sněhová pole, stáda veselých svobodných krav a bujných volných koní na pestrých loukách plných květů, zelená údolí a modrá jezera, zvědaví kamzíci a „práskači,, svišti, noci ve stanu pod nejhvězdnatější oblohou, co znám, a co mě nutí vyslovovat bezděčně v posvátném úžasu slovo „diadém“, spousta potu a dřiny,... a taky sluníčko, kozí sýr a fuet, a společnost člověka na stejné vlně, se kterým sdílení radostí zamená jejich násobení... a nejspíš i spousta dalšího? Detaily se postupně dozvíme a už se nemůžeme dočkat. A když touha volá, musíme jít...

OBSAH

(Naše putování přes hory je „obloženo“ z obou stran krátkým pobytem na pobřeží.)

Než vyrazíme - u moře:

LLORET DE MAR

Zahřívací nultá fáze. Prostě poválet se na pláži, když už se ta možnost naskytla a zvyknout si na sluníčko a vzduch po španělsku... **str. 4 - 10**

V horách:

PŘES PYRENEJE OD MOŘE K MOŘI

Přechod pohoří po španělské straně hranice od mysu Cap de Creus až po mys Cabo de Higer (makačka a dobrodružo) **str. 11 - 114**

LEGENDA:

- ☉ L ... Lloret de Mar
- ☉ C... Cap de Creus, start trasy GR 11
- ☉ H... Cabo de Higer, ale taky současně Hondarribia, cíl

Zdrávi došli - opět u moře:

HONDARRIBIA

Doznívací fáze. Vychutnat si tu radost, když se něco povedlo, trochu se vykrmit a vyčkat na letadlo domů **str. 115 - 123**

A VŠE MŮŽE ZAČÍT!

VYRÁŽÍME DO ŠPANĚLSKA!

Do začátku budeme mít společnost. Marti zařídí bus i letenky, Marek se přidá a už se frčí. A všechny starosti necháme za sebou. Však na nás beztak rády počkají!

...A VOTOČTE TO
DO ŠPANĚLSKÁ, PANE KAPITÁNE! :-)

BARCELONSKÝ „ŠULIN“ ZA OKNEM
AUTOBUSU

JEŠTĚ KOUSEK BUSEM Z LETIŠTĚ...

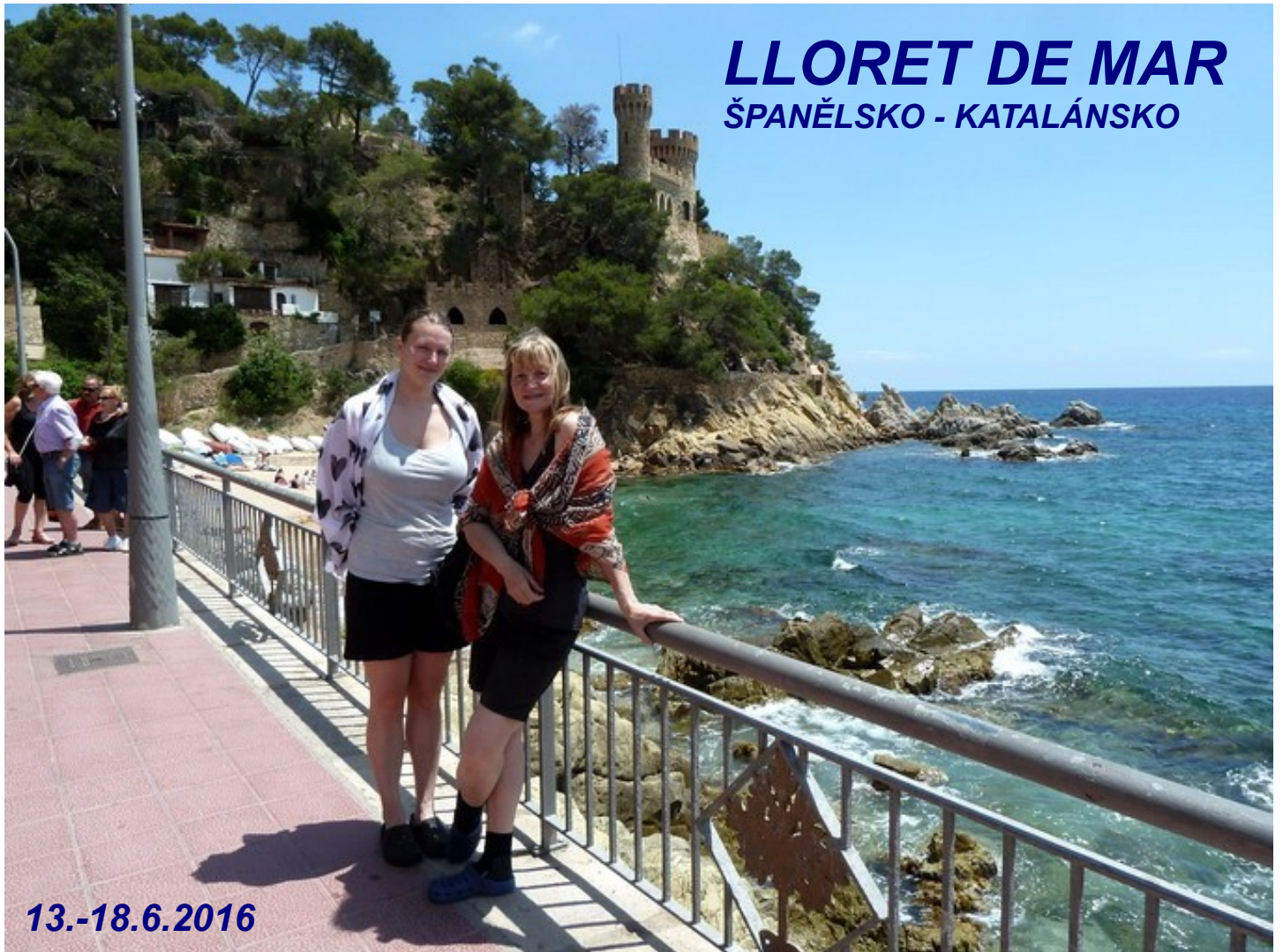

...A JSME V CÍLI!

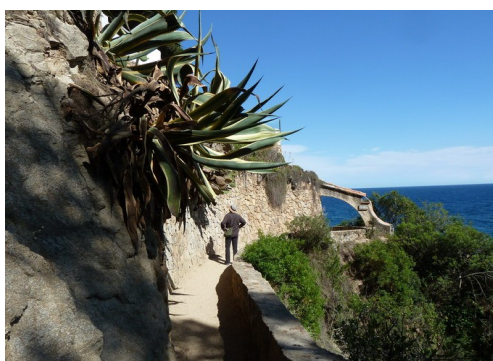
(...S PODĚKOVÁNÍM IVANĚ
ZA STŘECHU NAD HLAVOU)

Aklimatizujeme se ve známém přímořském letovisku v COSTA BRAVA. Jo, moře je moře. Přitahuje a láká.

LLORET DE MAR ŠPANĚLSKO - KATALÁNSKO

MOŘSKÉ VLNY TAK HEZKY HOUPAJÍ...

TAHLE VLNKA UŽ ALE UMÍ ZATOPIT!
(A KDOVÍ, TŘEBA I UTOPIT?)

ZVLÁDLY JSME TO. ALE PÍSEK A VODA V
UCHU MI VYDRŽELY DO PŮLKY PYRENEJÍ!

SKALNATÉ ROZEKLANÉ POBŘEŽÍ MÁM
JEŠTĚ MNOHEM RADĚJI NEŽ PÍŠČITÉ PLÁŽE

**Procházka podél moře napravo, procházka podél moře nalevo. Zaplavat si, ale pozor, ne-
utopit se! Poválet se po pláži, ale pozor, ne-
spálit se! Obojí není tak lehké, jak by se mohlo
zdát!**

...JEN TAK KOUKAT, ODKUD VÍTR FOUKÁ... :-)

A co ještě se dá dělat v LLORET DE MAR?

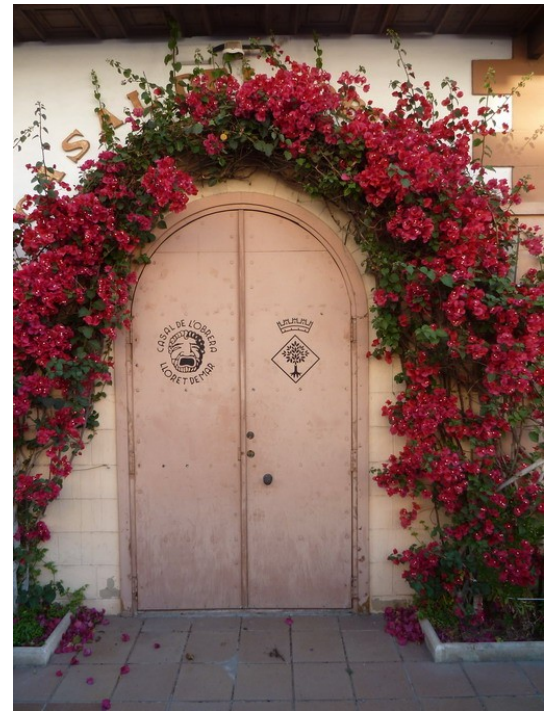
...TANČIT... :-)

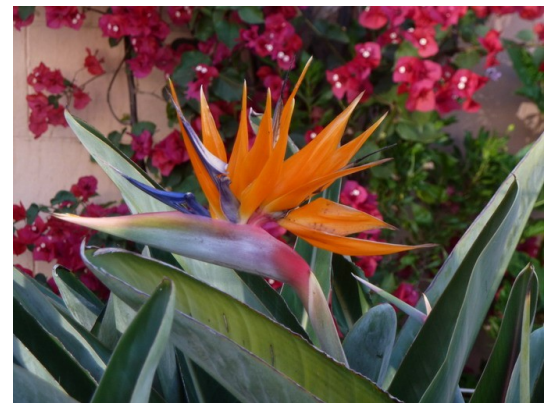
...POZOROVAT RYBÁŘE...

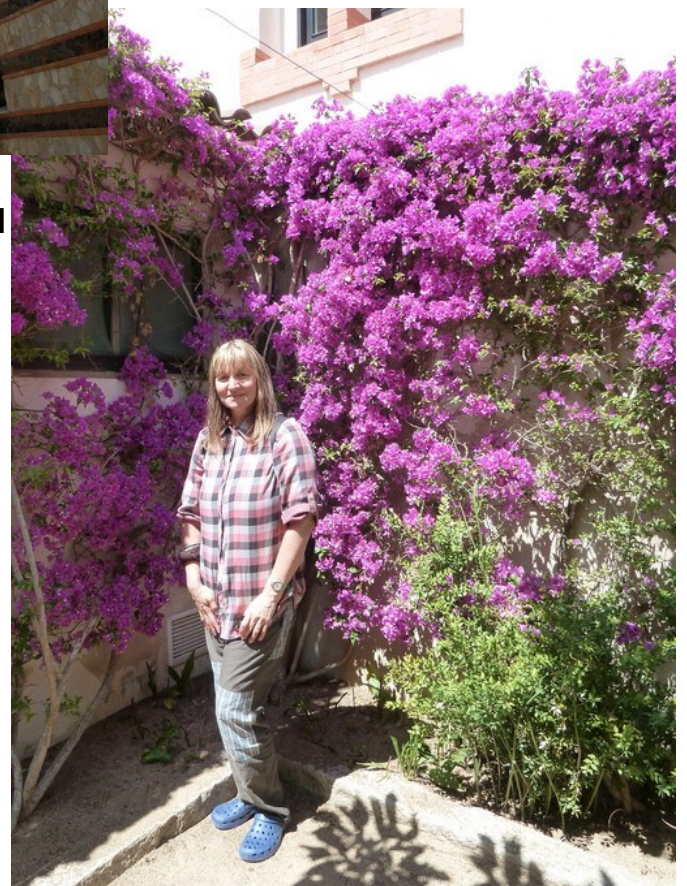
▲ ZOO tu myslím nemají. Ale my si vystačíme ;-)

▼ Sluníčko, neblázní! Po těch letech bez tebe tam na Severu to na nás přece nemůžeš hned tak naplno rozbalit!... Jogurt se hodí. K mání i další „kultura“ - třeba pěkný kostelík ;-)) ▲

▲ ▼ Pěkně to tu kolem kvete...

A nakonec to nejlepší - místní dobroty: plody moře, jehněčí, fuet, flan, saláty, katalánské topinky... MŇAM ;-)

...A TEĎ UŽ DOOPRAVDY: PYRENEJSKÉ DOBRODRUŽSTVÍ ZAČÍNÁ!

Nezapomínáme, proč jsme tady. Po pěti dnech si balíme a *pápá, Llorete, hory čekají*. Loučíme se i s Martinkou a Markem. Ještě si nás na památku raději fotí, však v Pyrenejích prý žije asi patnáct medvědů...) No, ti snad včas pochopí, jak jsme houževnatí ;-). Ale žerty stranou, autobus nám už za chvíli odjíždí. Zvedáme obří bágly na ramena a vlečeme je na autobusák. Uffff... Tak to je tíha :-)

SALVADOR DALÍ (A JEHO MUZEUM ▶)

FIGUERES 18.6.2016

Při čekání na přestup si tu na trzích dokoupíme zásoby (mají sýr *Mancheo*!!) a v letu i připomeneme místního slavného rodáka.

Po malé zastávce v příjemném **FIGUERES** nás autobus vyklopí v **CADAQUES**. Obě městečka pojí půvab, ale i jméno slavného malíře Dalího. Tady, u moře, měl na útesu chatu. A nedivím se. Je tu opravdu krásně. Starobylé zdobné domky a kostelík se vypínají vysoko nad malým přístavem a turisté tu poklidně sedí u skleniček a kochají se tím výhledem. Je to jeden z “konců světa“, dál už nic nejede.

CADAQUES 18.6.2016

Což znamená, že zbývajících 6 km k začátku našeho treku nás už musí donést nožičky. Cestu znám. Vede podél moře, kaktusovými poli a olivovými sady a taky po útesech kolem chaty toho Dalího. A začíná pražit a ten bágel má aspoň cent!

▲ Výhled na CADAQUES od kostelíka. Vystoupat si kopeček stálo za to. Ale taky asi 2 litry potu ;-). A k Dalího chatce (◀ ta s vajíčkama) dobrých pár dalších. Hic a v báglu snad kovadlina. Pomooc!!

„Nultou“ noc trávíme u krásné romantické pláže. Jen my, kaktusy, vlnky moře a šumící tráva u stanu... (ráno sice proběhlo kolem černé prase, ale to bereme. Jako místní má samozřejmě nárok). A nádhera! Ještě umíme spát ve stanu!!! Vžívám se snadno, i ta včerejší večere na pláži, i dnešní snídaně v trávě nemá chybu. Balíme a těšíme se. Do oběda budeme u majáku na CAP DE CREUS, kde trasa GR11 oficiálně začíná. Máme krásný modrý den, jen kvůli připálené kůži oblékáme dlouhý rukáv a vyschlým korytem potoka skrytým v hustém houští se vrátíme na pěšinu.

◀ Olivovníky na kamenných teráskách a sváča na (nuda-!)pláži ;-) pod majákem ▼

CAP DE CREUS 19.6.2016

Vše je kolem suché a vyprahlé, olivovníky šedé a na vršcích začíná foukat. Ještě si slezeme prudkým padákem skrz roští na další půvabnou plážičku a posvačíme. Za chvíli se začíná plnit lidmi a hle! Je to nudapláž a někteří to fakt i ctí! Tak, a teď už konečně ten **CAP DE CREUS!** Maják už vidíme. Ale to se to rozfoukalo! Sotva se udržíme na nohách. Chtěli jsme jít až nad útes, ale je to tu nebezpečné a jsme unaveni, vracíme se z půli cesty, pro letos postačí. Tak ještě vodu. Pitná tu ale neteče, tak kupuju v restauraci. A pro ten uragán vzdáváme i společnou fotku. To se přežije.

NO DOBRÁ, ABY NÁM TO
NEBYLO LÍTO, CO TŘEBA
NĚJAK TAKHLE?

HA HA HA...
SRANDA MUSÍ BÝT ;-)

Tak, to bychom měli. Brambory v
řádku a my v pořádku na trase GR11.
Dnes toho po ní ale mnoho neurazí-
me. Dostáváme hned při začátku
docela zabrat. Nepředstavitelně fou-
ká, až tak, že je umění se udržet na
nohách, od moře jsme celí spálení a
na náklad na zádech, co teď budeme
pořád vláčet sebou, jsme si ještě
nezvykli. Vítr nás trochu osvěžuje,
ale i tak je horko jako v pekle a my
padáme únavou. Dáváme si dvakrát
pauzu a když potom najdeme při
cestě louku s keříky – větrolamy, je
to jasné. Netřeba se strhnout hned
první den. Pro dnešek končíme!

PODVEČERNÍ MEDITACE ;-)

KDYŽ ŠPANĚLSKO, TAK
PŘECE TAPAS :-)

Napřed trocha odpočinku
(i já medituju ;-)), pak se
dobře najíme. Vody nemá-
me zas až tolik, aby se da-
lo vařit, ale mé jednohub-
ky jsou vyhlášené a nikdy
nezklamou. Pro stan naj-
deme dobré místo „za
bukem“ a v závětrí hned
vedle. Ještě studujeme na
mapě, kde zítra doplníme
vodu, protože bez vody
nejde pít a mít dostatek
vody je na treku jedna z
hlavních starostí. Zvlášť
když je vše tak vyprahlé a
míjíme jen kaktusy a su-
chá koryta potůčků. Ale je
to OK – přijde městečko.

▲ Kostelík Sant Baldiri de Taballera

Pozor kaktuss! Kde ho vidíšš?
◀ ▲ ▼ Všude, úplně VŠUDE!!! ;-)

◀ Cesta se stáčí zase k moři. Už vidíme svítit tu modř. Nádhera!

V přístavním městečku **EL PORT DE LA SELVA** si pološíme na pláži. Zaběhnu pak do íčka, kde dostanu mapku, a taky pochvalu za španělštinu. A to jsme v Katalánsku! Pitná voda má téct na pláži, ale neteče, tak zas kupujeme a k ní přidávám do košíku i flan. To bylo pochutnáníčko! Energie je potřeba. Hned za městečkem na nás čeká stoupání. No, zatím to jde...

EL PORT DE LA SELVA
20.6.2016

SELVA DEL MAR 20.6.2016

Šlo to, než jsme vystoupali do krásné malebné vesničky **SELVA DEL MAR**. Dál už to dost „dřelo“. Nastoupily nekonečné strmé serpentiny a my stoupali výš a výš... Bylo to opravdu kruté. Taková zkouška vůle. Ta, a ne nohy, nás vynesla nakonec nahoru k silnici, která kopec obkružovala z druhé strany. Vedla ke klášteru Monastir de Sant Pere de Rodes. Zrovna tam zavírali a mě pozdě napadlo, že jsme se tam mohli poptat po vodě. Už byl totiž zase čas někde se na noc usalašit.

Monastir de Sant Pere de Rodes, kostelík Svaté Heleny a noc poblíž s vyhlídkou na Port de la Selva, odkud jsme se vyškrábali.

Pod námi je LLANÇÀ. Jen tam seběhneme a půjdeme do kempu. Dnes držíme krátký třetí den. Můj plán jít si ještě naposled zaplavat v moři ale kiksнул. Já to zaspala!

LLANÇÀ 21.6.2016

V kempu potkáváme Němce Maxe. V penzi má teď čas, tak jde také GR11. Od zítřka. Prý, když od moře k moři, tak stačí začít tady. Vlastně proč ne?

My objevujeme v tom místním horku kouzlo džusu. A musím trochu zklamaně prozradit, že Crema Catalana je jen gancobyčejnej pudink!

Z LLANÇÀ přes VILAMANISCLE 22.6.2016 (Sbohem, moře, a za 800 km nashledanou!)

Tak zas „o dům dál“. Do vsi **VILAMANISCLE** vede cesta široká a snadno schůdná. Krajina je tu krásná, ale je vidět, že o vodu je tu letos nouze. V místě, kde jsem před lety koukala z mostku do dravé říčky na mě teď zírám prázdné koryto. Jo, vodu teď budeme řešit pořád. Naštěstí má víska fontánku, ale kolik vody člověk unese?

SANT QUIRZE DE COLERA 22.6.2016

Ouha! U kláštera **SANT QUIRZE DE COLERA** jsou nově značky s přeškrtnutým stanem. A voda? V říčce trocha nepitelné břechky, letní restaurace zavřená. K tomu večer na krku. Co teď? Táhle stoupá po zelených terasách nahoru nějaký muž, snad zalít zahrádku? Neporadil by? A vida! Poradil! Není to žádný zahradník, nýbrž Max z kempu a ze své „chytré knihy“ tu ví o studánce. Zrovna si nese vodu. A bude tu spát pod širákem, když stan vadí. Můžeme se taky přidat? Super!

A zase ta voda! Už v osm je vedro, že není síly na víc než prostě existovat a „normální“ tvorové leží ve stínu aspoň do sedmi večer. Jen my tu pochodujeme a crčí nám pot z loktů i z brad. A pít se chce a musí. A potoky suché a už třetí studánka z mapy jakbysmet. Zbývají ještě dvě.

ELS VILARS 23.a 24.6.2016

◀▲ S vodou je to pohoda. Táboření u studánky č. 2

„Oáza“ v ELS VILARS. Lidi, voda, a tak dobrá!!! ▲

Jenže ta první z nich, kus nad samotou **ELS VILARS**, zklame. Ani kapička!! Situace je vážná. Není síl vláčet se dál. U suché studánky stavíme stan. Ani nejíme a žízeň šidíme jen opatrnými doušky. Zbyteček v lahvi si šetříme na ráno. Zvláštní to pocit, mít žízeň a bát se napít... Ráno se vracíme kus cesty zpět a odbočíme k samotě. Sláva! Jsme zachráněni. Voda tu je, studená a lahodná! Ta úleva. Napijem se dosyta, nabereme si do lahví a může se jít dál. Když pak dorazíme k druhé studánce – znovu sláva! Z trubky teče sice jen čůrek vody, ale udělá tolik radosti!

Dál už je vody víc. Tahle studánka poblíž hradu REQUESENS má vodu zrzavou, železitou. Do zrzava tu ladí i místní korkové duby. My dnes přejdeme horský hřeben, co už vypadá jako pravé hory a na noc zůstanáme u kostela Santa Llúcia. Franz, náš známý od „čůrkového pramene“ tu ztratil a zas našel stan, popovídal a zase šel dál...

REQUESENS 25.6.2016

SANTA LLÚCIA

Daleko v pustině, a přece je tu vše: plácek, voda i stůl. No paráda!

Od kostela **SANTA LLÚCIA** ztraceného v leších pomalu sestupujeme k městečku **LA JONQUERA**. Sem prý jezdí jezdí Francouzi zpoza hranic nakupovat alkohol a cigarety, projíždí tudy spousta kamionů a údajně tu i stojí největší nevěstinec v Evropě (80 pokojů), ovšem proti vůli místních radních. Vida.

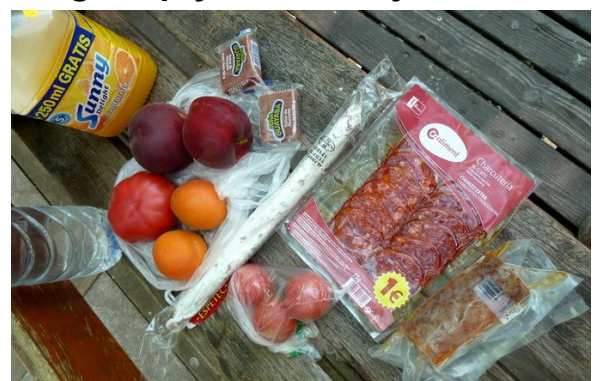
LA JONQUERA 26.6.2016

Opravdu vidíme kus dál u dálnice čerpací stanice, parkoviště a chaos civilizace, ale stará část je poklidná a příjemná. Najdeme bankomat, v kolumbijském krámku si kupujeme ovoce a záhadné ovocné kostky a na lavičce se občerstvíme džusem.

Tak, ještě bagetu v panaderii a vedle v krámku výborné uzeniny. Jiné tu ani nemají. A hledíme, je tu i Rakušák Franz. Ubytoval se v místním refugiu a prý si to tu užije do zítřka.

LA VAJOL 26.6.2016

Dnes stavíme stan na neobvyklém místě. ▼
Skrývali tu prý poklad!

MINA CANTA O MINA NEGRÍN - místo s historií

MAÇANET (DE CABRENYS) 27.6.2016

Další půvabné starobylé městečko jako další korálek „nabíráme na šňůrku“ při cestě krásnou krajinou. Ještě je po nedávných volbách vlastenecky vyzdobeno. Jediný bar na náměstí právě zavírá, začíná siesta. Jen milá slečna v „íčku“ je kupodivu „v provozu“. Ptáme se, kde se tu dá dobře najíst a ona koukne znaleckým okem, vytáhne mapku a už kroužkuje: „V kempu, tam vaří levně, hodně levně. A než tam dorazíte, bude tak akorát po siestě.“ :-) No dobrá, tak levně, a snad i dobře? Bereme. Stejně jsme tam měli v plánu jít. Přišel čas se zas trochu umýt, vyprat, nabít baterie a porelaxovat.

Tak na zdraví, na dobrodružství a na nás! ALFONS!

V kempu nás čeká překvapení: opět se setkáváme s Maxem. Kemp samotný čistý, pohodlný a dokonce mají i bazén! Takovou rehabilitaci neodmítnu! Je to tu pohoda. Prádlo už se suší na šňůře, my čistí a voňaví si sedíme na sluníčku, popijíme pivko a na tu večeri taky přijde. Po dlouhé době jíme z talíře. A maso! Jen škoda, že neměli skopové...

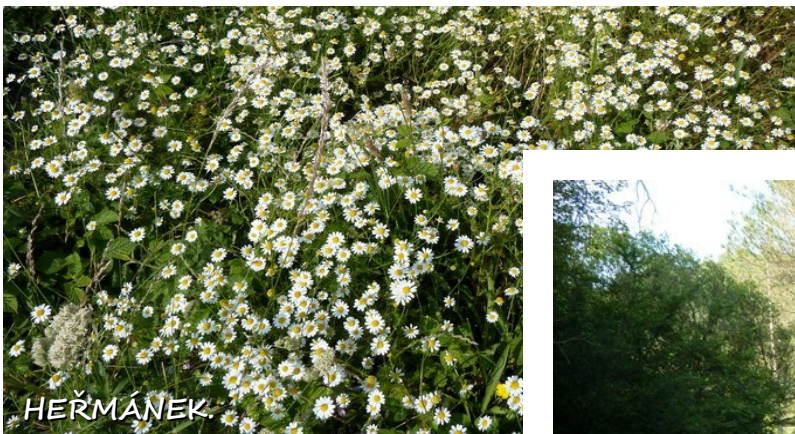

VODY PŘIBYLO...

28.6.2016

HEŘMÁNEK

SANT FELIU DE CARBONILS

KOMÁŘÍ LOUČKA

Přes ves ALBANYA 28/29.6.2016

Krámeček v kempu nic moc. Drahota, mizerný výběr a Coca Cola má všeho 0% ! :- (Brrrrr...

CAN GALAN
REFUGI DE BASSEGODA

Pauza na terase refugia Bassegoda. Spousta ještěrek a parádní výhled. Prý tu kus odsud býval otevřený malý bar. Stával tam rudý deštník Coca-Coly. Dietmar ho pamatuje. Vida, najdeme ještě cáry. Víc už nic. I refugio je zavřené. Nevyplatilo se to v takové pustině. My potkáváme jen jednoho Francouze a jinak široko daleko ani noha.

KOSTELÍK SAN ANIOL 30.6.2016

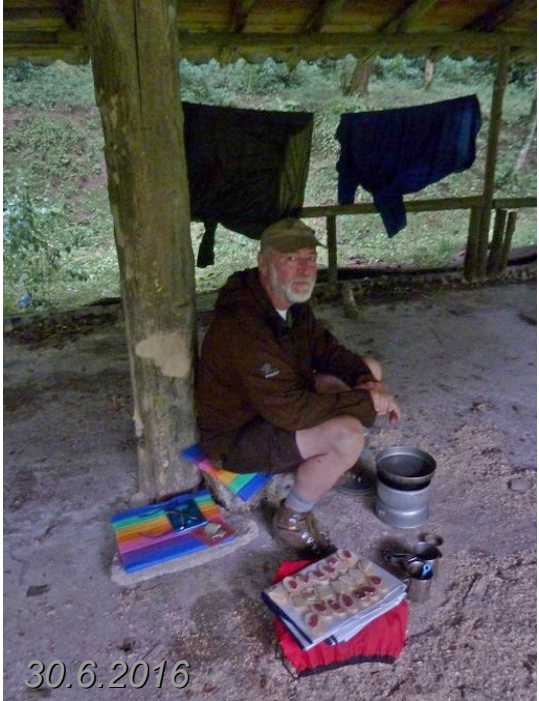

▼ Koupel osvěží :-)

Horko, stoupání, strmé srázy, krásné výhledy do krajiny. Dole pod námi na dně rokliny teče v hloubce říčka. Koupají se tam lidi. I my jsme se vykoupali, hned pod kostelem u mostku. Kdo by odolal?

Je dusno a vedro. Kousek za místem zvaným **TALAIXÀ** nebe zčerná a přichází obrovská průtrž mračen. Lije, ale my jsme děti štěstěny. Útočiště najdeme pod střechou otevřené stodoly. Povečeříme, a až liják poleví, postavíme stan a pískáme si ;-)

A ráno zas dál, směr **BEGET**. Déšť v noci „přikrmil“ říčku, suchou nohou to nepůjde, ale nevadí. Hlavně rychle, ať nám nezavrou s obědem! (?... Siesta !)

BEGET
1.7.2016

Hurá! Stihli jsme to! Jsme zpocení a vysílení, ale naprosto luxusní menu nám vše vynahradí. To byla hostina! Krásné prostředí, milá obsluha, chuť- sama mana! Jsme v sedmém nebi...

Nákupy, Max...
- a pak se náhle
snesla MLHA!

MOLLO 2.7.2016

SETCASES 3.7.2016

▲ Přírodní koupaliště! Hned bych tam vlezla, ale nějak tuším, že to bychom se dnes k chatě ULLDETER určitě nedostali!

▲ ◀ Vida! Letos tu kráček s hříbkama hlídá včelka Mája! Dáme si jogurt a džus a protože máme nakoupeno už z Molla, šlapem dál...

▲ Kozí sýr. Ty tu mají opravdu výborné!

ULLDETER 3.7.2016

Za turistickým městečkem SETCASES začínají ty „pravé“ vysoké a rozeklané hory. Příroda je tu nádherná a stoupání k chatě ULLDETER dá zabrat. A hledme, zase náš kolega trekař Max, ale jak to, že už je tu? No prostě si stopnul džípa... ;-) Už se ubytoval. My si jdeme taky hledat místo a nacházíme jedno hned kus nad chatou, u potůčku, krásné, romantické. Ale co to? Ta mlha, co nás tuhle zastavila před Mollem je zase tu! A z ní se vynořují stíny. A zvoní! A frkají! Koně jsou tu! Krasavci. A jsou docela nebojácní, skoro dotěrní!

Pomoc! Stan stojí na superšikmém plácku! Klouzáme celou noc a taky koně se ještě dvakrát vracejí... Moc se tedy nevyděláme. Ale krása to tu je, to bez debat! :-)

Od ULLDETERU k NURII 4.7.2016

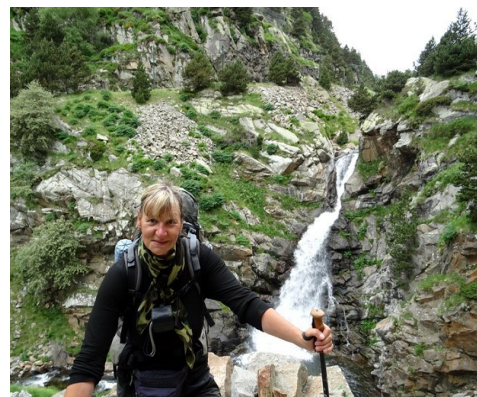
Na vrcholku hraje banda kluků karty. Že se jedná o nouzovou situaci, zjistíme až z jejich telefonického hovoru. Jeden z kluků je K.O. a musí sem do vršků pro něj vrtulník.

NÚRIA 4/5.7.2016

V Núrii je dost mrtvo. V okolí prý působil chlap podobný našemu Priesnitzovi. Léčil vodou. No dobrá, a dál? Je tu velké jezero, hotel, ale obchůdek tu zavírá už v pět. Museli jsme tu povinně do kempu, abychom prý neničili přírodu, ale nikdo nepřišel vybírat poplatek. Dalšího dne jsme se vydali dál. Cesta to krásná, vedla podél kolejí Cremallery (místního vláčku - zubačky) údolím dolů. I turistů tu bylo víc. Opravdu moc krásná túrka. Dál je na výběr. My volíme cestu přes QUERALBS.

QUERALBS 5.7.2016

▲ Občerstvovací džusová pauza

Údolím podél říčky sejdeme do malé vesničky QUERALBS. Kupuju tu v trochu předražěném krámku poslední bagetu. Sušenky ani nevedou, jen čokoládu. Ještě ukážu na klobásku u stropu. A čím to zapít? No jako už tradičně, dopřejem si pomerančový džus. Do horka jak dělaný.

PLANOLES 5.7.2016

Za Queralbs jsme trochu zakufrovali, ale hned se našli a ještě pak „zachránili“ ztraceného Maxe. Kousek šel s námi, ale před večerem jsme se rozloučili. On zamířil do kempu v Planoles, my zůstali kousek výš nad Refugi Corral Blanc. Místo vybavené stolem, od stolu přímo super vyhlídka po okolí a sympatická skrytá rovinka na stan... Jenže se o ně budeme muset dělit. Krávy přišly! Zvědavé a nebojácné, a co jich jen je! Snad nám v noci nesežerou stan!

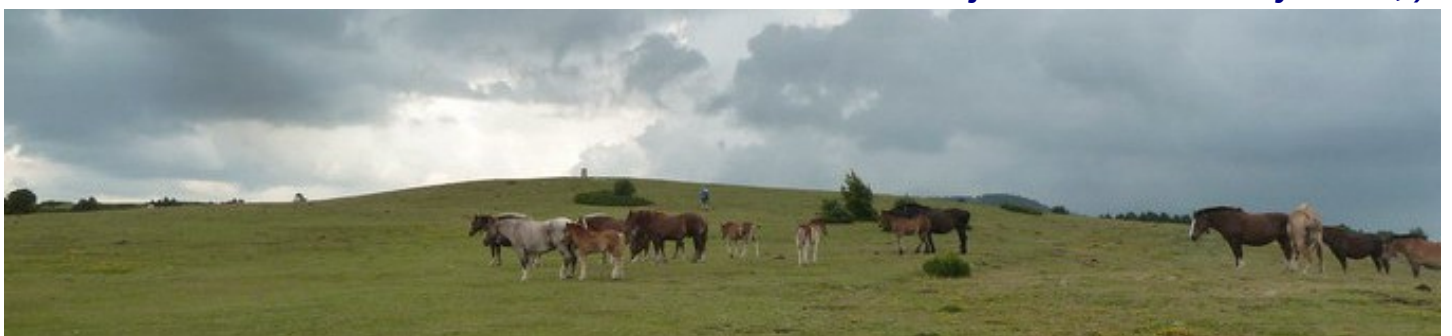

DÒRRIA, 6.7.2016

Kamenná vesnička vysoko na skále. Široko daleko nic, přesto tu pár lidí žije. Džíp se tu fakt hodí. Dál už jsou jen pastviny a spousta koní a krav...

Nocujeme u zdechlé krávy. Fakt! ;-)

Už jsme si dávno všimli, že na rozdíl od předchozích let, kdy byla vzácnost a radost potkat stádo koní či krav, letos se tu do toho tak opřeli, že se zvířaty musíme bojovat o prostor, vše je kolem „označované“ a tak nějak „vypasené“ a je o moc náročnější najít čistou pitnou a neznečištěnou vodu. Zvířat je zkrátka moc. Hledáme, kde se utábořit a objevujeme pěkné místo v lesíku. Bez kravinců. Pak najdeme háček. Viz výš.

Strašné horko a do cesty přichází podhorské městečko PUIGCERDÀ. Plán zní: nakoupit, nějak se vymotat a přenocovat kus za městem. Ale je takové vedro a víme, že ten „kus“ cesty někam, kde půjde postavit stan nebude malý. Navíc nebe černá a schyluje se zjevně k bouři.

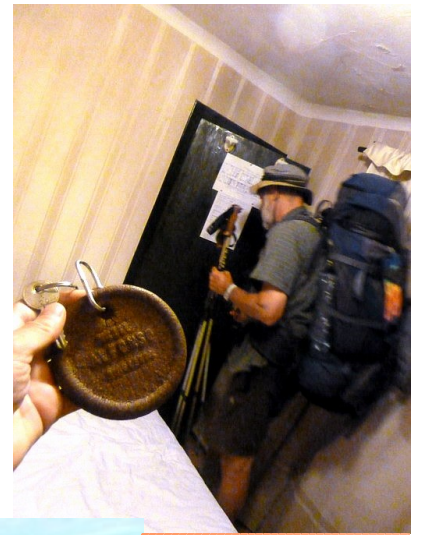

A taky: Dietmar má zítra narozeniny! Tak což tady zůstat na noc a trochu to „předslavit“? Zním tu levný (a velmi umolousaný) penzion, okýnko má do vikýře, ale sprcha funguje... Ta bouřka přišla, vypršelo se a je zas klid. Jdeme se projít k jezeru, nakoupíme, zajdem na večeri a na spaní se uložíme v posteli.

PUIGCERDÀ 7.-8.7.2016 Jediná noc v penzionu

Puigcerdà má dokonce i pouliční výtah a z terasy nad výtahem je překrásný výhled na hory. Přesně tímto směrem míříme. Tam leží Andora. Ještě dobře posnídáme (přímo před policejní stanicí), pokocháme se vyhlídkou a šup výtahem dolů. Jde se dál!

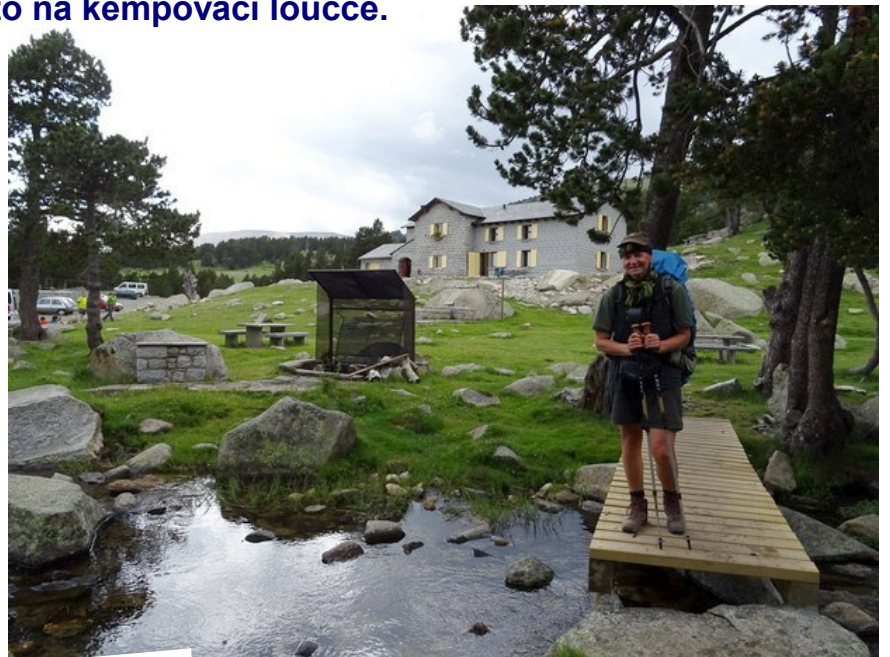

Ha! U kempu nad Puigcerdou potkáváme zase Maxe! Spolu stoupáme do vršku. Opět je tu spousta koní a příroda přenáherná. Známe to tu. Opravdová krása. Pak se objeví refugio Malniu. Rádi bychom šli ještě dál, ale rozprší se a my vzdáváme. S Maxem si ještě přijím na Dietmarovy narozky a pak si najdem místo na kempovací loučce.

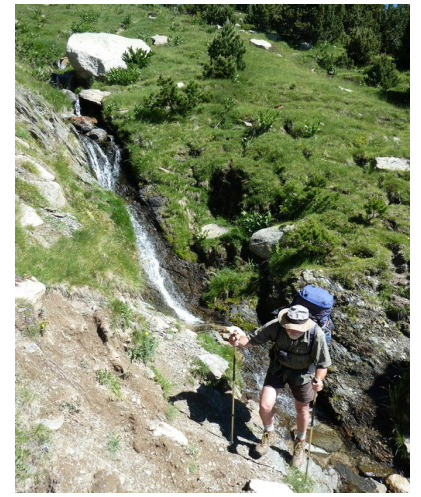

MALNIU 8.-9.7.2016 ▶

Večeříme dnes pod „střechou“

Od MALNIU k hranicím ANDORY 9.7.2016

Nakonec dobře, že jsme včera pro déšť nemohli jít dál. Dnes je sluníčko, krásný modrý svěží den a pohled přes údolí vedoucí k andorské hranici bere svou nádhrou dech. Pro tohle nám stojí za to se zapotit!!

ANDORA 9.-13.7.2016

Někde v horském sedle, ani nevím, kde přesně, překročíme hranice a vcházíme do Andory. A i když měl několik hodin náskoku, Max je zase tu! Jak to jen ten chlap dělá, že s námi srovná vždy krok, ať už jde před námi, či za námi? Každopádně, Andora je nádherná a den jak malovaný.

Jedno z našich skoro ideálních tábořišť.
Říčka a jako bonus asi milion komárů...

ANDORA 10.7.2016

Jsou tu chatky, ale taky tu pochodují dost početné skupiny skautíků, co s nimi počítají. Naše volba je každopádně stan.

Tak už to chodí, celý den míváte nádherné loučky jako stvořené k postavení stanu, a když přijde čas, jen krpály nahoru a dolů, skalky a křoviny...

Schyluje se k dešti a pořád nikde nic... a najednou: zázrak! Rovný palouk, pramínek vody a dokonce i domek – grill! Máme střechu nad hlavou a můžeme vařit, stan stojí, i ta voda tu je... a pak prý, pak že nejsou andělé... (a to jsme pořád ještě dost vysoko)

Trochu jsem se bála tábořit na takovém „civilizovaném“ místě, ale jen ráno přiběhla běžkyně, otočila se a běžela zpět, jinak byl naprostý klid. Cestou dolů do **Encampu** jsme míjeli pěkné vyhlídky na město. Bylo ještě hluboko.

ENCAMP 11.7.2016

Najít cestu k supermarketu, nakoupit, v parku posvačit... a schválně, koho jsme zahlédli blížít se s bágem na zádech k parku? Správně, správně... **MAX**, a míří do kempu...

(Stále ještě **ANDORA** 12.7.2016)

Z výšky vypadá andorské údolí působivě. Šedé břidlicové střechy, pestré květy a všude možné zelená políčka tabáku. Stoupáme v pěkném vedru. Ještě posvačíme na loučce třešně a lesní jahody a pak se zatáhne a trochu si poprší. Hic je pryč a vzduch voní.

Když rostou jahůdky, tak sbíráme. Jsou tu, a krásně voňavé! ▼

Hele, probíhal tu závod Tour de France.
A nedávno. Ještě neodvezli žbrlení. ▼

ARANS 12.7.2016

Nákupy a debužirování v Encampu nás docela zdržely. Dneska rekordy padat asi nebudou. Už neprší, dokonce vylezlo i sluníčko, ale noc se blíží. My si najdeme pěknou rovnou terásku v lese nad vesnicí ORDINO a stavíme stan. Není tu voda, ale naštěstí vystačíme. Ráno si cestou doplníme vitamíny, (jahůdkami se to tu jen červená) a do lahví vodu z bystřinky. Ve vsi Arans nám starší pár ukáže místní krámk, takže je i čerstvá bageta. Nemáme se zle.

Drží tu siestu. Kdo něco chce v krámku, musí si počkat do čtyř. My chtěli rybičky, bagetu a pivo. Chutnalo.

Za tunelem cesta stoupá zase do hor. Rozprší se, ale pořádně. Útočiště najdeme v chatičce. Přišla vhod a budeme se o ni dělit s dvojicí Francouzů. Holt zas změna...

ARINSAL
13.7.2016

Refugi del Pla de L'Estany

Z ANDORY zpět do ŠPANĚLSKA 14.7.2016

Ráno nás počasí nepotěšilo. Všude modro, jen z „našeho“ sedla fičí a vichorec obrovskou rychlostí přináší cáry husté mlhy. Není ale vyhnutí, a tak natáhnem bundu a rukavice a statečně stoupáme do prudkého kopce. Ovečky, vodopády i Arinsal pod námi se střídavě vynořují a zas mizí v mléce. A hle! Nahoře v sedle je krásně modro! Mlha je fuč a my si naivně myslíme, že máme vyhráno. HA HA HA!!!

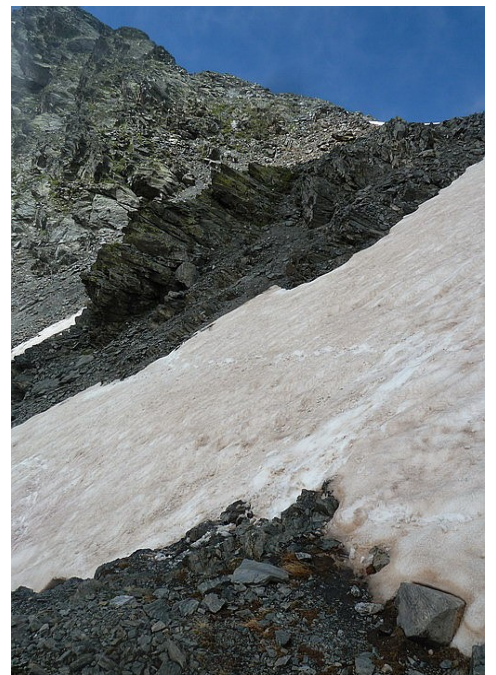

My si vlastně vybrali tuto variantu trasy, protože jsme se chtěli „ulejt“ z náročného prudkého „padáku“ za chatou Coma Pedrosa. To už jsme si kdysi odbyli a říkali si, že máme tedy nárok. Dietmar sice varoval, že se z téhle trasy kdysi dva dny po sobě vraceš pro špatné počasí, aby si nakonec raději zašel 40 km údolím, ale přece se něco takového může opakovat tak maximálně... kolikrát za 10 let?? :-)

Zkrátka a dobře, mlha se vrátila a o to hustší, nebylo vidět na krok, na značky, jen čísi staré stopy v rozbředlém sněhu naznačovaly směr. Zpět? Už je pozdě.

Stezka vede po svahu čím dál strmějším a rovnou nad jezerem. Nakláním se s foťákem nad modrý led. Voda má nulu, když tam spadneš, umřeš, poučí mě suše Dietmar. Balím foťák a radši vzpomínám, jak že se to modlí. Husté.

Jo, minule to tu byla idylka. Letos mám co dělat udržet se na nohách. Jde se sněhovým polem a když se pak objeví holé místo, je to ještě horší. Kamínky se drolí a mně ubývá sil. A kam dál? Snad přejít tamhle naproti přes sněhový splaz? Tam, co to právě zkouší jedna ze tří postaviček, co se z mlhy proti nám vynořily? TAK!!! A přímo nám před očima holka nezvládne a sjíždí nezadržitelně po ledu hluboko dolů, až k jezeru.

Zase ŠPANĚLSKO 14.7.2016

Regfugj Baijau

Zvládli jsme to! (A snad i ta holčička. Stáli při ní všichni svatí. Volala odspoda na kámoše, že je celá a oni slézali za ní.) O drama ale nebyla nouze. Já se odhodlala a přešla. Co jiného se dalo dělat? Bylo to krátké, ale fakt o hubu a já se modlila při každém kroku! Pak šel Dietmar. Byl už skoro u mě, když uklouzl a spadl! Naštěstí ale jen kousek. Chytila jsem ho za hůlku a vytáhla. Scéna jak z „Indiana Jones“, s dobrým koncem naštěstí. Kterým andílkům vděčíme? Pak už to šlo. Přes sedlo a hup dolů, do Španělska. Do bezpečí.

Údolí **BAIAU** 15.7.2016 ...jedno z nejhezčích.
A u plechové chatky...

...nám španělská rodinka vysvětlí,
že **TADY** je vždycky modro. Na rozdíl od Andorry, byť ta je za bukem...

AREU 14.-16.7.2016

Dva dny odpočinku
v kempu s pivem,
jehněčím a bazé-
nem. Dorazil i MAX!

Těšili jsme se, ale už to tu není, co bývalo. Zvlášť kuchyň se pohoršila. Taky škudlí s vínem a olivama a ve slánce mají cukr! :-D To je tak, když jsou moc vysoká očekávání... Jo, a Max prý den po nás taky sjel po tom ledu. Jen se odřel, ale musel hledat hůlku a byl zjevně oťresen!

BOLDÍS SOBIRÀ 16.7.2016

Ještě jednou a naposled jsme pobyli s Maxem. U Boldís Sobirà nás došel a nenechal si to ujít. Postavil si stan hned vedle nás. My ráno zamířili do vsi TAVASCAN, dokoupili v asi nejdražším krámků nějaký sýr a sušenky a zamířili pryč z trasy GR11. Vyměnili jsme ji na pár dní za HRP. Jsou tu nad Tavascanem tak krásná místa, že je škoda si jich neužít... Ještě pivo v kempu za vsí (tady to máme rádi, jsou milí a vždy přidají i „zobání“) a stoupá se dál, směr Francie...

TAVASCAN 17.7.2016

... a dál budeme GR jedenáctce chvíli nevěrní. Zlákala nás HRP (Haute route pyrénéenne) :-)

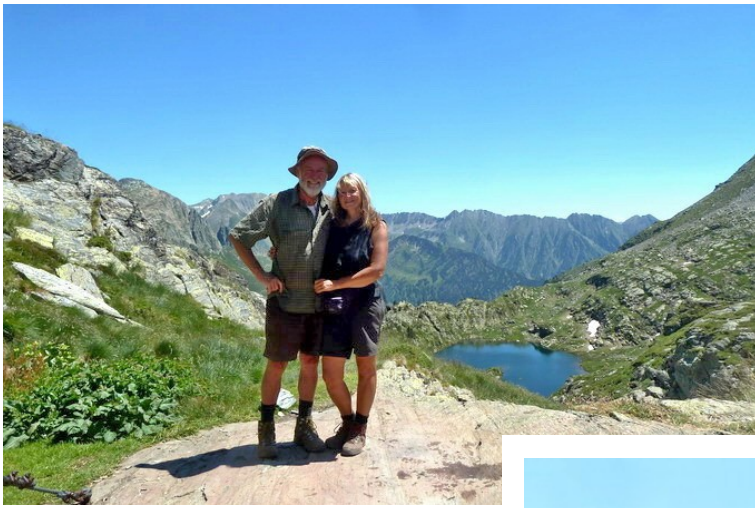

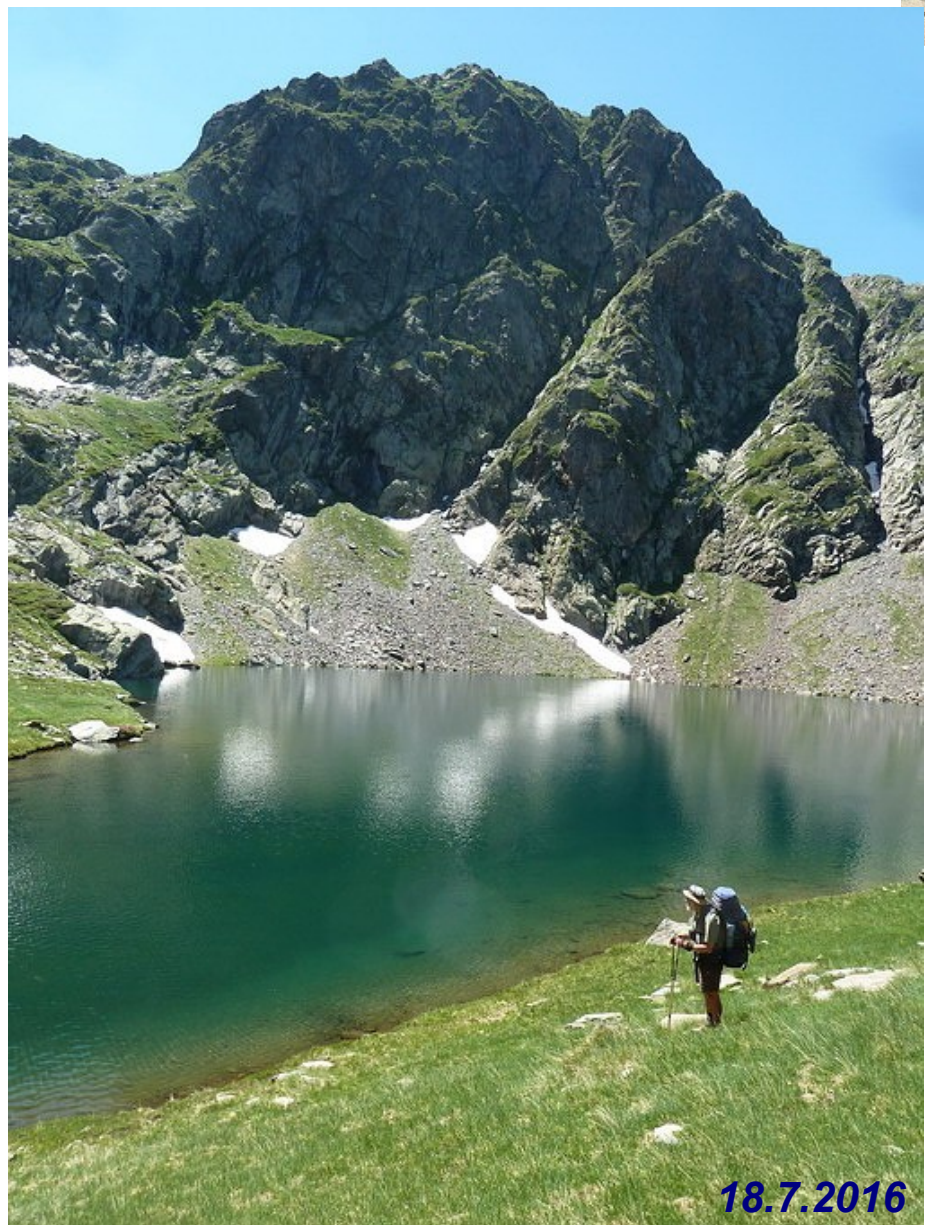
Nádhera, nádhera a prostě NÁDHERA!!!

18.7.2016

Zase „plechovka“. Tady si říká **REFUGIO ERIC PUJOL**. A je to tu překrásné. Jako málokde.

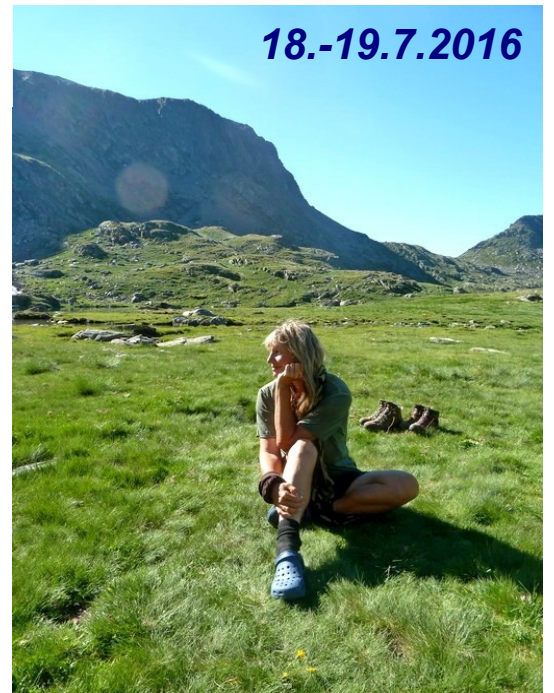
18.7.2016

HRP- KAMZIČÍ STEZKA

18.-19.7.2016

Tak. A musíme změnit plán. Původně zamýšlenou stezkou přes sedlo jsme neprošli. To bylo nebezpečné víc, než co můžeme přijmout. Tak radši zpět a nechat to tu kamzíkům. Samozřejmě jen těm zdatným a pokročilým. Cest je přece víc a bezpečí je „zákon“ ;-)

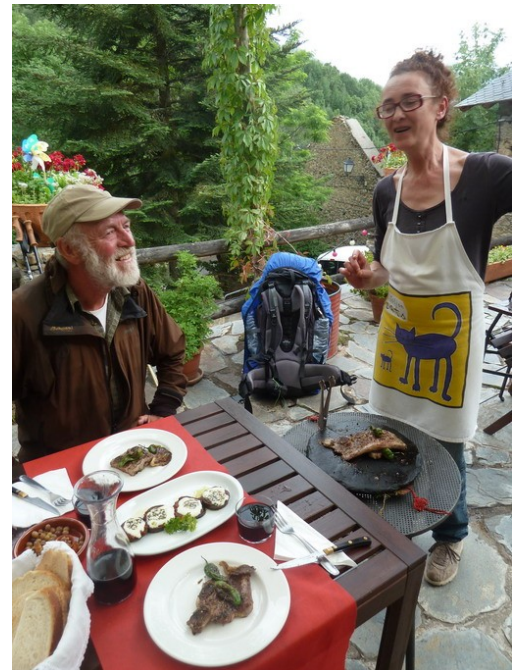

Dolů k CERBI a UNARRE 20.7.2016

Vracíme se na GR11. Jinou cestou, než jsme počítali, ale nelitujeme. Stojí za to.

Hostina v UNARRE 20.7.2016

Odbočka na HRP nám ukázala hodně. Krásnou přírodu i naše limity. A dala nám i super večeri. V zapadlém místě zvaném **UNARRE**, kam bychom se jen tak nedostali. Přijďte do restaurace, chcete si dát pivo a bocadillo (sendvič) a ozve se věta jako od maminky: Ale no tak já vám něco uvařím, na co byste měli chuť? **NEČEKANÉ, MILÉ, CHUTNÉ, PŘÍJEMNÉ, PŘÁTELSKÉ, LEVNÉ..** prostě **NEZAPOMENUTELNÉ!**

ESTERRI D'ÀNEU 21.7.2016

ESTERRI známe. Tentokrát jen přicházíme z jiného směru. Obchod mě potěší bohatostí nabídky, to není tak obvyklé. Kupuju paštiku, a taky tvarohový koláč. Jíme na nábřeží. Paráda, je tu i voda! A město je zas, podobně jako kdysi, pěkně vyzdobené ke slavnostem.

SON a JOU 21.7.2016

Takhle krátká poetická jména tu mají kamenné starobylé vesničky vysoko nad ESTERRI. Za JOU se znovu napojíme na rudobílou značku. Ale pozor! Která je ta naše? Mají jich na výběr! (Napodruhé už správně ;-)

Před ESPOTEM chytáme liják, zachraňujeme se v baru. Zodpovědně si vybereme bocadilla a až doprší, přesunem se do kempu Vorpark. Tam se samozřejmě cpeme zas. Jídelní lístek je bohatý a zajímavý. Škoda, že je čas zas „jen“ na jehně.

ESPOT
22/23.7.2016

CAMPING VORPARK, ESPOT

AIGÜESTORTES I ESTANY DE SANT MAURICI 23.7.2016

Národní park je oblíbený a plný davů. Počasí se tu ale (už podruhé ze tří pokusů) moc nepovedlo

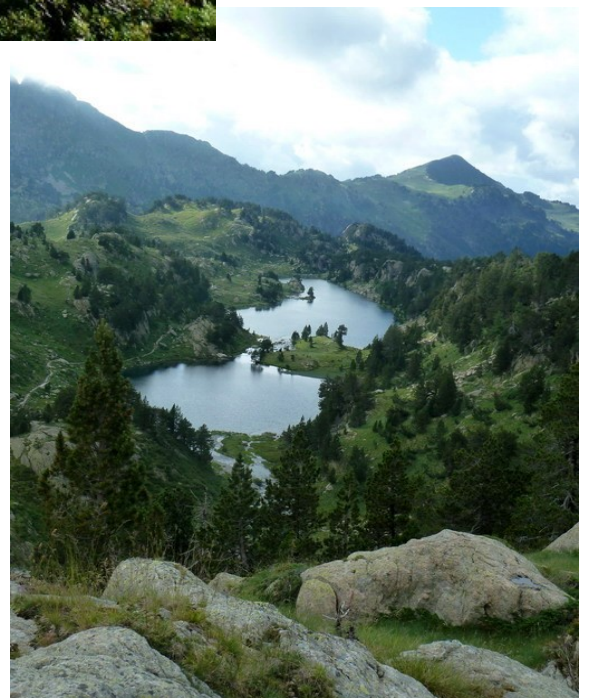
Fičí, prší, mlží, prostě nečas. Ani běžci si tu závod moc neužijou... A my tudy naštěstí jen procházíme

To je ale krása: počasí si dalo říct a nebe i hladina jezer překrásně zmodraly!

COLOMÈRS 23.7.2016

Přes refugio RESTANCA 24.7.2016

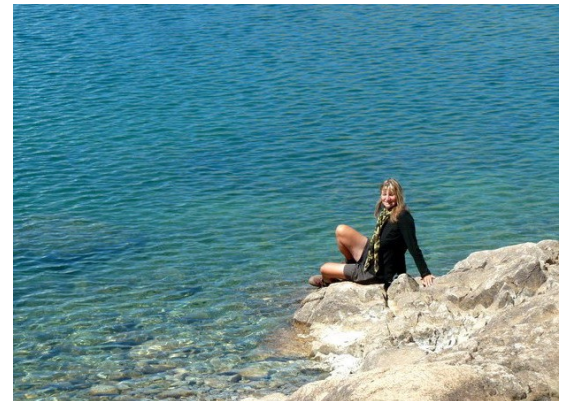

Od refugia **COLOMÈRS** k refugiu **RESTANCA** vede stezka extra pùvabnou krajinou plnou jezer, kamzíci tu pózují jako najatí, i svišti piští jako o závod, prostě tady to stojí za to! A asi se to ví! ;-)
O nocleh v refugiích je velký zájem a prý je třeba bookovat hodně zavčasu. To se nás ale netýká. My si na chatě dáme po plechovce piva a míříme dál. Známe tu pro stan pěkné místečko.

Naše oblíbené místo na nás počkalo. To je dobře. Není tu v okolí zas tolik vhodných rovinek a tohle je 3x vyzkoušené!

A ráno, o kousek výš, na nás čeká modrá vodní hladina. **25.7.2016**
JEZERO LAC D'ARRIUS

Od CONANGLES k LOS ANGLIOS 25. a 26.7.2016

O další naše nocležiště poblíž tunelu VIELHA jsme museli svést boj s ovečkama. Je jich tu letos prostě strašně moc. Nazítří pak u zralých jahod potkáme poprvé Indiánku. Má sukýnku, kytku na batohu a vykračuje si ...

Nebo čeká na partáka. Tomu trochu dochází dech. Nedi-vím se mu. Je to krpál a dá mi taky pěkně zabrat. Tak nohy nahoru... ale pak zas pilně lezu do vršku, protože vařit se bude až u stanu – a ta naše polívka... mňam!

z LOS ANGLIOS
přes Refugi Cap de Llauset

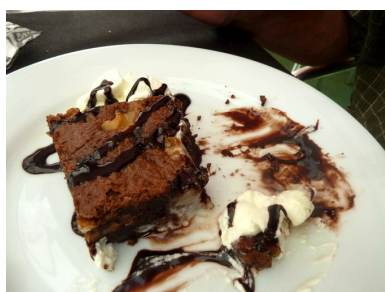
Údolím VALLIBIERNA
27.7.2016 (aneb návštěvou u soba)

**Kemp ANETO a
BENASQUE**
28.-30.7.2016

Zase jednou v dosahu civilizace. No tak to je jasné, že to tu bude celé o žvanci, o papu, o jídle, o dobrotách... Taky jsme si ale vyprali a v BENASQUE sehnali nové špičky do hůlek. 3 ze 4 jsme už odrovnali... A jedny ponožky to zalomily. Ale jinak opravdu hlavně to jídlo ;-)

POSETS - MALADETA 30.-31.7.2016

**Tak zas bágel na záda a jde se dál!
Dnes máme štěstí na počasí, déšť
na vršcích přišel až poté, co jsme
zdolali sedlo Chistau. A stan jsme
letos postavili přímo před salaší.**

BIADÓS 31.7.2016 ▲ Malá zastávka v kempu

Dnes je počasí doslova aprílové. Prší, pak hned zas vymetená modrá obloha, a do toho ohromnou rychlostí vítr přinese cáry mlhy. A překrásnou krajinu tu zdobí taky načervenalá barva půdy.

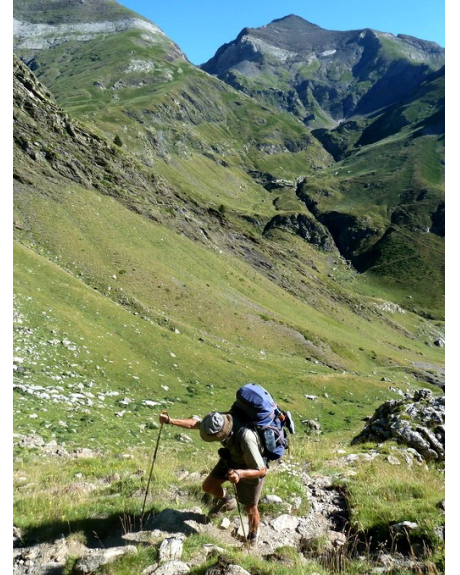

PARZÁN 1.8.2016

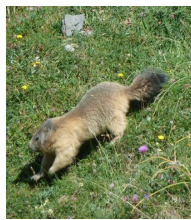

Přespali jsme radši nad Parzánem, protože jsme dobře věděli, co nás čeká. Ano. Celičkový den pochodu po upravené cestě. To je na infarkt! Tak jsme si to aspoň rozdělili mezi 2 dny a v Parzánu si dali jako světlý bod dne dobré jídlo. Nezklamali nás. Mňam!! A pak zas nahoru, po té silnici, co tu upravili pro auta. A že jich kolem projelo! Na noc pak zůstáváme kus nad „parkovištěm“, které tu před pár lety vůbec nebylo. Letos je ovšem přečpané...

**Od PARZÁNU po
PINETU 2.-3.8.2016**

PINETA A VÝSTUP DO SEDLA ANISCLO 3.8.2016

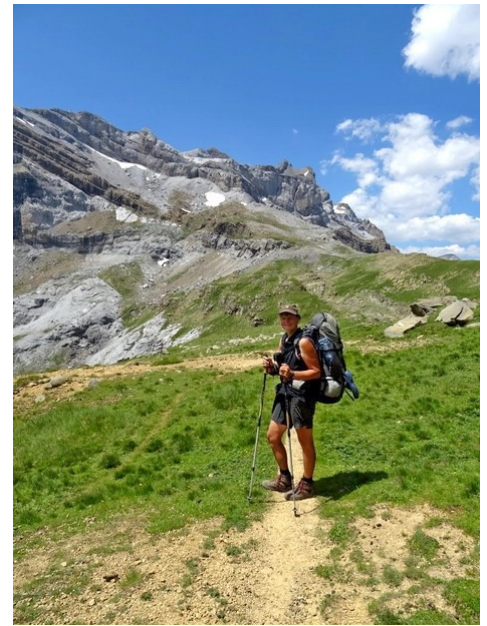
Výstup do sedla **ANISCLO** dá zabrat. Jedno z nejnáročnějších stoupaní na celé trase vůbec a já si ještě dobře pamatuju tu euforii, když jsem před lety stanula prvně po hodinách potu a dřiny na vršku... Takže letos už potřetí, vždy nahoru a ne, děkuju, dolů se to sejít nechystám. ;-) (Letos jsme se na vršku potkali s Novozélandčany, kteří dolů chtěli sletět na paraglidu, ale smůla, špatný směr větru...)

Řekne se PINETA a my víme svoje...

ORDESA Y MONTE PERDIDO 3.8.2016

Canyon Anisclo – překrásné údolí s celou kaskádou vodopádů. Jsou tu kosatce, ovce a pár lidí se snaží najít místo na stan. Nelehké. O hodinku či dvě dál, na „Sviš-tí“ terase, to už je jiná. Místa tu je pro 5 cirkusů a ten výhled! Tady zabívakujem.

ORDESA Y MONTE PERDIDO 4.8.2016

*Kolem chaty **Góriz** a pak podél kaskády vodopádů až k parkovišti. Dnes se svezeme busem. A kam? Kemp **San Anton** čeká!*

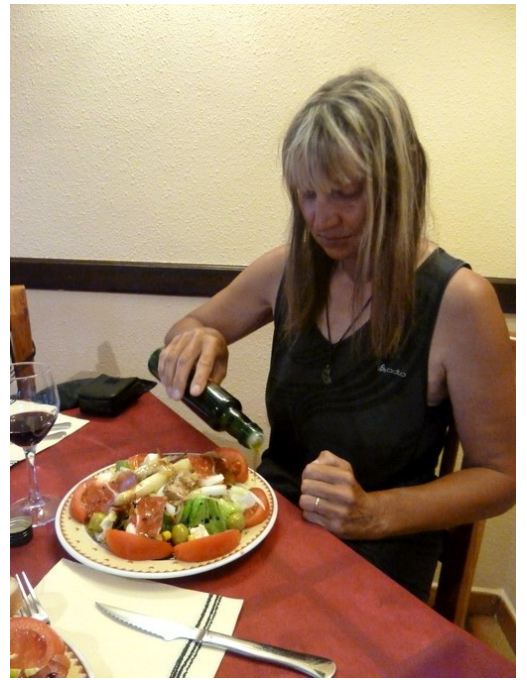
TORLA A KEMP SAN ANTON 4.-7.8.2016

K tomuto místu máme zvláštní vztah. A pauza přijde vhod...

Tak na nás!!!

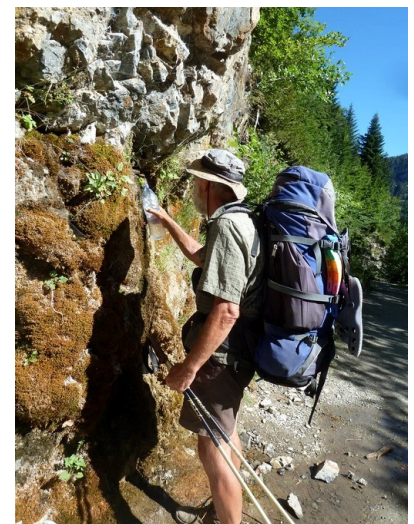

Do TORLY se musí po silnici, most odnesla voda. Ale že by nás to odradilo? No to ani náhodou. TORLA je krásná a naše oblíbená restaurace nabízí maso z místního údolí. My měli jehněčí hned na dva způsoby.

BUJARUELO 7.8.2016

Po pár dnech odpočinku zase „do sedel“! Dietmarovo koleno se snaží být hodné a my mu držíme palce! Pak si zopakujeme zmrzlinu v kempu BUJARUELO, zamáváme maličkému starému plácku na stan pro jednoho, nabere si dobrou vodu,...

PIC DE CERBILLIONA 7.-8.8.2016

*Podél řeky RIO ARA
až kousek „vedle“
VIGNEMALE. Stan
stavíme skoro za tmy
-výhled však parádní!*

BAÑOS DE PANTICOSA 8.8.2016

Sestup do **BAÑOS DE PANTICOSA** po nekonečných serpentinách je náročný a bandáž na koleno zas tolik neřeší. Mrcha bolí, a hlavně nedrží! Tak si pak dole za odměnu dáme u horské chaty pivo, zasmějeme se popelnici s haldou vyhozených vysloužilých pohorek a činíme rozhodnutí: pekelnému INFIERNU se vyhneme, je fakt d'ábelsky strmé a nemuselo by to být s klinkavým kolennem bezpečné. Dáme si to kolem přes PANTICOSU. HOWGH!

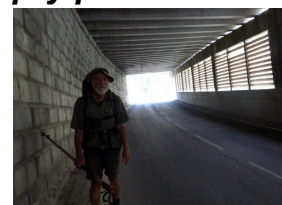

PANTICOSA a LANUZA

Tak, a zas poznáme nové. Míříme k Panticose. Musíme po silnici, jinak to nejde, ta se zařezává do skal a dokonce i na svačinu nenajdeme lepší místo, než za svodidly. A najednou – veliké překvapení! Jakýsi chlapík míří proti nám. A my ho známe! Franz z Rakouska! Potkávali jsme se spolu v prvních týdnech naší pouti, potom nám zmizel. A teď je tu. My si odskočili na HRP, a on zas do Madridu. Tady chce zas navázat, kde skončil... A srazíme se tam, kde ani on, ani my „neměli“ být... To by jeden nevymyslel, to se musí přihodit. Tak zas někdy, Franzi, a hodně štěstí s tím INFIERNEM!

Nad šedou břidlicovou Panticosou mají všude ploty! Kam se uchýlíme na noc? Nakonec najdeme neoplocenou loučku, však jsme děti štěstěny! Nazítří nás čeká LANUZA a ta je pro Dietmara velkým zklamáním. Znal ji jako starou osobitou ves na jezeře a oni to tu budují do moderna!!! Konec romantiky. Škoda :-(. Holt prý pokrok...

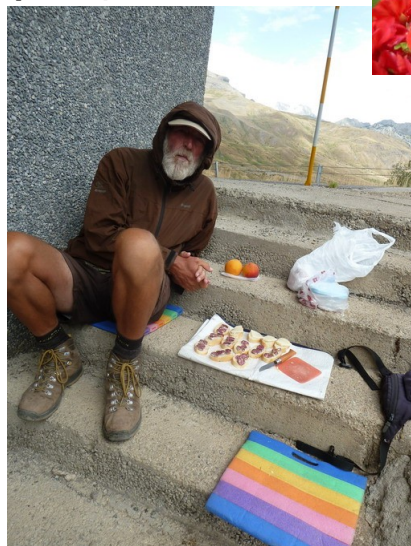
SALLEN DE GÁLLEGO 9.8.2016

Mají tu elektrárnu přímo v centru a u baru sochu obra - 229cm vysokého rodáka. No jasně, vyfotíme se. A taky si dáme aspoň tapas :-)

Nakupuju u rozšafné hokynářky. Zajímá se, odkud jsem a říká mi „Guapa“ ;-). Je to milé.

A pak už kráčíme k zimnímu středisku **FORMIGAL**. Je tak silný a ledový vítr, bojím se, že mě smete pod auto. Už aby byla ta silnice za námi. A vida, dobudovali tu další zimní středisko, **ANAYET**. Zastavíme v závětrí budovy a jak jsme dlouho nejedli ;-), tak si uděláme naše domácí tapas. A jak bude? Na obloze se to honí, šedo, černo, ale máme i šanci. Právě v našem směru vykukne kousek blankytu!

ANAYET 9.-10.8.2016

U jezer ANAYET jsem už aspoň popáté, a vždy nadšená! Barvy, tvary, pasoucí se koně, někdy i ovečky... no nádhera. Chodí se sem hodně, túra není nijak zvlášť náročná, ale přes noc tu moc lidí nezůstává. V noci je tu taky vždycky pořádná zima. Letos i s mlhou a hrozící větrnou bouří...

Koně jsou až drzí, chlapík naproti přes jezero má problém před nimi uhájit stan... Dva Francouzi nevědí, která hora je která, ti se ale vrací k autu. Pak dorazí se stany ještě větší skupinka. Jsou ale daleko. Je klid.

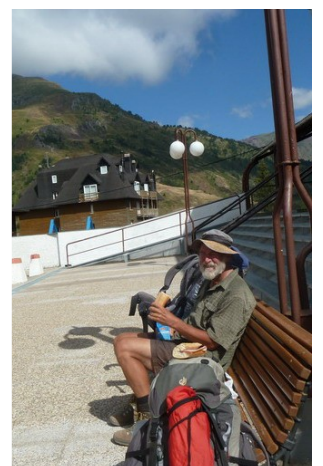
Tak pobalit a malebným údolím dolů...
CANAL DE ROYA 10.8.2016

Proti nám jdou davy. K jezerům je to hezký výlet

Cesta do **CANDANCHÚ** – či spíš od něj je krom našich červenobílých proužků značena i svatojakubskou mušlí. Do Santiaga je odsud ale vážně ještě hoodně daleko, k poutníkům, co tam dojdou touto trasou chovám obdiv... A my si v Candanchú koupíme na svačinku mlíko. To se nám to poběží! :-). Čeká nás kousíček cesty přes Francii.

IBÓN DE ESTANÉS 10.-11.8.2016

▲ Putování přes hory s oslíky tu nevidíme prvně. Pro děti určitě super zážitek!

Takže jen kousek přes Francii, ale stál za to. Na fotkách to moc nevidět, ale jedno svinské místo nám tam dalo dobře zabrat. Uff! A to jsme mysleli, že ta nebezpečná část hor je už úplně za námi! Jsme zas ve Španělsku a na noc zůstáváme u krásného jezera. Barvami to tu jen hýří – rudá, tyrkysová, bílá i zelená... Opravdová podívaná. Na noc bylo zas extrémně zima a honila se mlha, dala ale prokouknout ještě sluníčku. Krása! A naproti jezera spal oslík! Mají to tu jako zvyk.

IBÓN DE ESTANÉS 11.8.2016 – jezero barev!
V noci „listopad“, ale ráno nás počasí nezklamalo. Napřed předvedlo představení v podobě mlhy zvedající se nad vodní hladinu a pak vysvitlo sluníčko, modrá obloha obarvila celé jezero blankytem a spolu s rudými písky a zeleným porostem to byla přímo symfonie krásy a my se jí nemohli nabažit...

VALLE DE ARAGÓN SUBORDAR 11.8.2016

Přejdeme krásné skalnaté vršky a objeví se rozlehlé údolí. Vzpomenu si na Buffalo Billa. Jen všude místo buvolů krávy a koně. Večer se utáboříme na ostrůvku potoka o kus dál. Je tu už čisto, bez zvířat a poblíž i pramen vody.

ZURIZA 12.8.2016

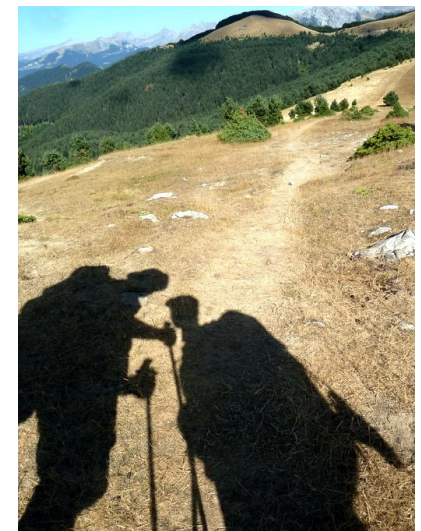
Právě jsme přešli poslední „pořádné“ horské sedlo. Velehory jsou za námi.

◀ **Léto v ZURIZE**

Krajina změnila charakter. Stále je krásná, ale už takovým tím „domácím“ způsobem. O rozebraných štítích a kamzících si musíme jen nechat zdát. Ale coby. Jde se dál. Projdeme ISABOU (s povinným nákupem a občerstvením :-)) a vylezeme k Ermitě de Nuestra Señora de Idoia. Dál jsou už vidět žluté oblé kopce.

Někde mezi **ISABOU** a **OCHAGABÍOU** jsme se chtěli utábořit na noc. Krav, koní i ovcí je tu všude tolik, že jsme hledali čistější místo skoro až do soumraku. A jedno jsme nakonec našli...

Krásné místo s výhledem zpět, na ty úžasné vysoké hory před **ZURIZOU**. Jenže! Vařili jsme večeri, když začali přicházet. Ze všech stran, všichni, úplně všichni, a rovnou k nám!! A vůbec se nebáli! Nakonec nám nezbylo než „zbaběle vyklidit pole“...

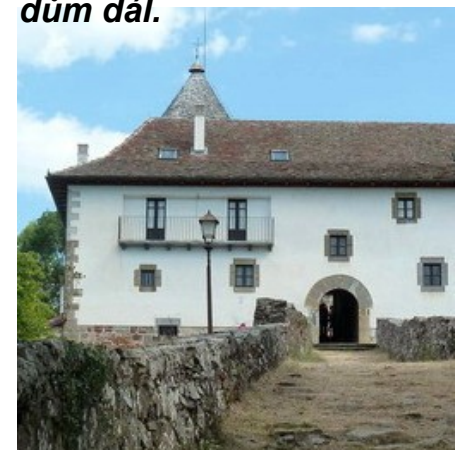
**Náhradní místo na noc-
leh nacházíme až za tmy
v lese nad cestou. Asi tu
nedávno odpočívali dřevaři.
Není nakonec tak
špatné. Jsme holt klikaři,
něco najdem vždycky!**

OCHAGABIA 14.-15.8.2016

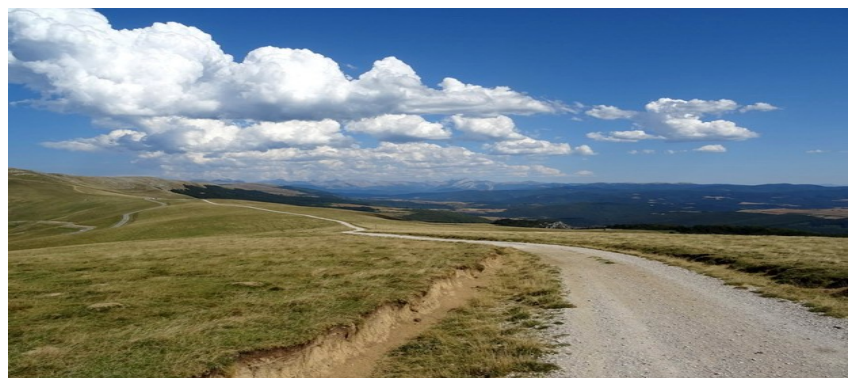
**Jídlo, pití a noc v kempu.
Nabít baterie a ráno zas o
dům dál.**

**ERMITA MUSKILDA je dnes
plná lidí. Věřící slaví svátek**

Přecházíme bílý obří „ještěřčí hřbet“ a je tu poslední příležitost ohlídnout se za štíty centrálních Pyrenejí... A máme dvě zprávy: Ta dobrá zpráva je, že tentokrát není mlha. A ta horší? Dietmar tu kdesi cestou vytrousil „pantoflíček“ :-(. Starý, ale dobrý a doposud věrný. Bude mu kolem stanu chybět...

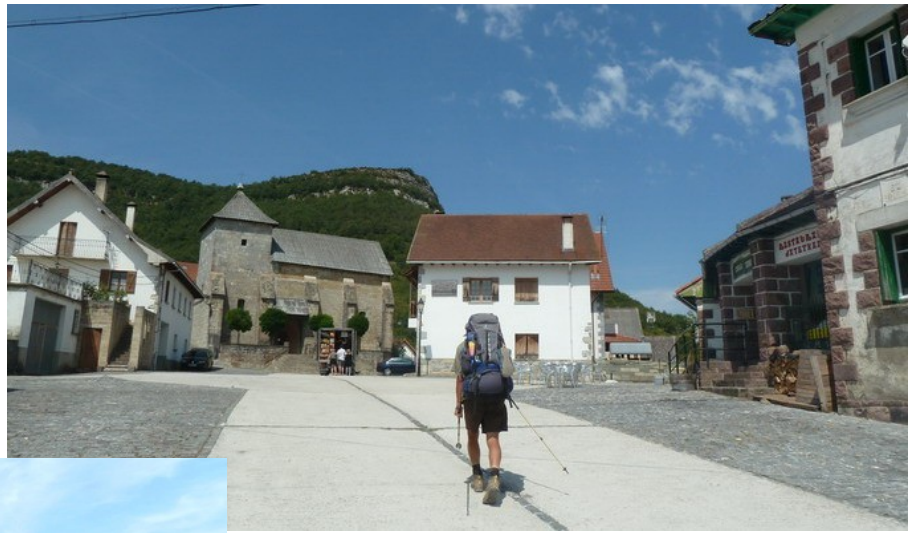
HIRIBERRI 16.8.2016 (Villanueva de Aézcoa)

Minulou noc jsme zůstali na ostrých vápencových skalkách nad vesničkou **HIRIBERRI**. Přihlala se bouřka. Stan stál na opravdu šíleném místě, ale spalo se kupodivu moc dobře! Pak jsme, sledování shora hejny supů, seběhli kolem další hřbetovité skály do vsi. Paní hostinská, co není ráda, že tudy vede GR11 (sní o movitější klientele) nám prodala pivo a pak jsme si u konkurence dali salát ze zahrádky. Ještě nám zabalili bocadillo „para llevar“ a my šli dál

ORBARA 16.8.2016

**Bacha! Funící býk!!
Tak pardon, víme, že
jsme na tvém. Ráno
padáme...**

AURITZ / BURGUETE 17.8.2016

Městečko poutníků do Santiago de Compostella. Má to tu výhodu, že se tu zcela učitě sežene bageta a taky vím, kde. Jednou jsem tu nocovala v penzionu, ale radost ze mě a mých „voňavých“ promočených pohorek neměli. Brali by raděj toho poutníka... A ti se tu rojí všude kolem a provokují s mrňavými batůžky. Jdeme koupit ještě další dobroty a já už se netěším, jak ten můj ještě ztěžkne.

AURITZ / BURGUETE

17.8.2016 Nabízejí tu tzv. „Menu del peregrino“, ale my se rozhodli jinak. Uděláme si hostinu sami! Už nějakou dobu mám chuť na mušle a olivy a takové ty věci, které prostě tady chutnají o moc líp než ty „úplně stejné“ doma. A před supermarketem je parčík se stoly k pikniku jako stvořenými. Tak se do toho dáme! Po-chutnáme si, konzervy tu necháme v koši a na další cestu budeme krásně posílení! :-)

Tak se stalo. A jak se nám to hodilo, když jsme později vystoupali nahoru do kopců nad městečko a za krátkou dobu nás dohnala... **MLHA!!! NEEEEE!** Ale ANO! :-(!) Skoro nemůžu uvěřit, mlhu jsem tu zažila už dvakrát a těšila se, že konečně uvidím okolí. Dietmar tvrdí, že je krásné. No, musím mu věřit. Ted' jdeme v mléku hledat značky...

Směr refugio SOROGAIN 17.8.2016

Ani moc nefotíme, není co. Všude mlha, plískanice a jediný světlý bod je kafe u refugia SOROGAIN. Pak o kus dál stavíme stan. Vše je mokré. Morálku ovšem neztrácíme. To nikdy!

I ráno je počasí pěkná hnusota. V noci to strašně lomcovalo stanem a vůbec nepřestalo pršet. Mlha tomu dodává korunu. A já tak doufala... No tak se aspoň nasnídáme a asi nám nezbude, než...

U refugia **SOROGAIN 18.8.2016**

...vše i s mokrým stanem pobalit a jít. A doufat, že tam někde za kopcem to líné sluníčko vykoukne a duši i tělo zahřeje!

URKIAGA

18.8.2016

Tak ještě jeden den v mlze, magickým lesem vzhůru, přes louky, kde jen tušíme pasoucí se koně... A ano, je to tu krásné, i přes ten syrový filtr vodních kapek. Jen dál už ne, přijde město, je třeba se včas utábořit. A ráno se radujeme: Modrá! Koukej, modrá!

ELIZONDO 19.8.2016 (BAZTAN)

Znova procházíme větším městečkem, kde je možnost si zpestřit jídelníček a znova dáváme přednost „svačinně“ s bagetou a konzervou mušlí či rybiček před menu v restauraci. Svačíme u kamenného stolu u městské brány s výhledem na rybičky, co ještě plavou. Zdá se, že tu tahle říčka před 103 lety způsobila tragedii, když se rozvodnila. Výstava srovnávacích fotek „tehdy“ a „dnes“ všude možně po městečku vezme za srdce...

A pak se jde zase dál. Je horko, cesta vede do kopce, ale jedno lákadlo tu přece je. Při cestě rostou ostružiny, a hezky sládnou. Je právě jejich čas... Tak sem s vitamíny!

Zase se to kolem hrozivě černá.
Tak jsme raději postavili stan...

Někde mezi **ELIZONDEM**
A VEROU 19.8.2016

LIZARIETA 20.8.2016
- U HRANICE S FRANCIÍ

Tak ta mlha a plískanice si nedají pokoj! Jsou zpět. No dobrá, víme, že je tu podobné počasí běžné, ale že by nás to moc těšilo? To ani ne. Musíme posnídat ve stanu a Dietmarovi už teď kazí chuť, že ponese stan obohacený o pár kilo vody. Já se směju. Mně coby jídonosičce pár snědených deka na váze báglu naopak ubere... Ale prostě, není to ono. Cestou nás cáry mlhy potrápí, ale zase se zadaří, že když potřebujem svačit, objeví se lovecká chatička se stolem a lavicemi a mžení se přeruší. SIMSALA BIM! ;-)

Zdalipak to vlhko taky štve místní ovečky?

BERA/VERA

20.8.2016

Než nakoupíme, prohlížíme si krásné domy v městečku BERA. Máme na to až až času. Protože SIESTA ;-)... A až otevřou, půjdeme na to a vezmeme obchod DÍA útokem!! Ale dia věci to nebudou ;-)

Chvilku čekáme taky v jediném místním otevřeném baru a vlastně se už ani nedivíme, když se zas objeví známá nám postava. Franz! Naposled jsme se viděli u studánky nad Elizondem a teď se mi prvně naskytla příležitost udělat i fotku, abychom pak věřili, že se nám nezdál! Čau kámo!

JEŠTĚ BERA/VERA 20.8.2016

Pokecáme a zas se rozloučíme. Uvidíme se ještě? Kdo ví. Franz míří na noc do LESAKY, spává spíš po refugiích, a my, poté, co nakoupíme další zásoby jídla překročíme krásný starý most a pak zamíříme nad BERU (či VERU?). Tam v kopcích s ovečkami a křovisky obřího kapradí najdeme místo pro stan. A všude kolem se zas honí ta mlha...

PŘED IRÚNEM 21.8.2016

Už to vážně nemáme daleko. Ještě přes jedny hory, skrz černý les,...

SAN MARCIAL 21.8.2016
(IRÚN NA DOHLED! A MOŘE TAKY!!!)

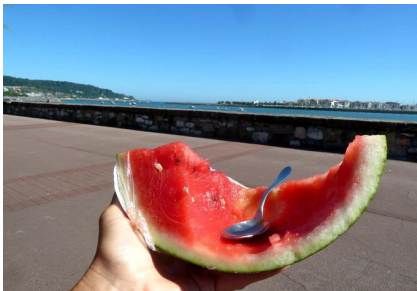
Od *ERMITY SAN MARCIAL* už je krásný výhled na moře!!! Z radosti dělám ze svačिनových tapas lodičku. Přichází Franz a povídáme. Půjde spát do Irúnu a už si plánuje návrat domů... Tak, už je to na spadnutí. Konec cesty je neodvratný. My si ho chceme ale přece ještě trochu odsunout a tak nespěcháme. Dáme si tu večer a pak si za tmy „kdesi“ opodál postavíme stan. Je to už naposled...

IRÚN A PAK...

Radši vstanem časně, ale dobrá snídaně v parčíku u restaurace nesmí chybět. Tak. Teď seběhnout kopeček a je to...

... HONDARRIBIA (FUENTERRABIA) 22.8.2016

IRÚN je už docela velké město, trvá nám, než ho přejdeme. Je dopoledne a všude kolem starší pánové v košili a tesilkách sedí nad kafičkem s novinama, nebo si je spolu s bagetou nesou domů... U místních „vietnamců“ si Dietmar za pár šušňů kupuje náhradu za ztracené kroksy. Do HONDARRIBIE je z IRUNU pěšky daleko, ale hrdinně v tom horku jdeme. Moře je jako magnet. A už je tu! Krátké melounové osvěžení a pak...

Dne 22.8.2016 ve 12.40 h. dorážíme k majáku na mysu HIGUER. Naše putování tady končí. Jsme v cíli. My to dokázali!! COŽE?? No přece, máme to! Ještě chvíli nám potrvá, než tomu uvěříme, ale už je to tak:

MY JSME TO ZASE DOKÁZALI!!!

MAJÁK NA CABO DE HIGUER 22.8.2016

Tak
HIP HIP HURÁ!

...TAK TO BYCHOM MĚLI:
PYRENEJSKÉ PUTOVÁNÍ JE ZA NÁMI...

Ubytujeme se v kempu u majáku. Máme krásné místo s výhledem na moře. Ach!!.. Úspěch oslavíme s Franzem. Přinese plechovky s pivem a naposled pokecáme. Je to fajn pocit, a zaslouženě. Jsme zkrátka dobří! V radosti je i kapka smutku. Skončilo to. Holt život...

CAMPING FARO DE HIGUER
22.-25.8.2016

Franz odjel, ale zanechal nám ještě zvláštní pozdrav. Na rozcestníku tu visí jeho DRSNĚ PROŠLAPANÉ BOTY!!!

HONDARRIBIA 22.-25.8.2016

*Hory jsme nechali za zády a proměnili se jako kouzlem v klasické „přímořské“ turisty. Už máme za úkol jen odpočívat a rozmazlovat se dobrým jídlem, abychom nabrali zpět pár těch kil vytřepaných kdesi na kamzičích stezkách. ;-)
Nebude to myslím ale vůbec těžké... Dnes si třeba můžem dát COGOTE ;-)*

COGOTE DE MERLUZA AL HORNO – specialitka pro dva. Hlava hejka s krkem. Nechali jsme se ukecat, a fakt výborné! Propásli jsme sice jediný pořádný západ slunce bez mraků, ale od stolu to taky vypadalo moc hezky ;-)

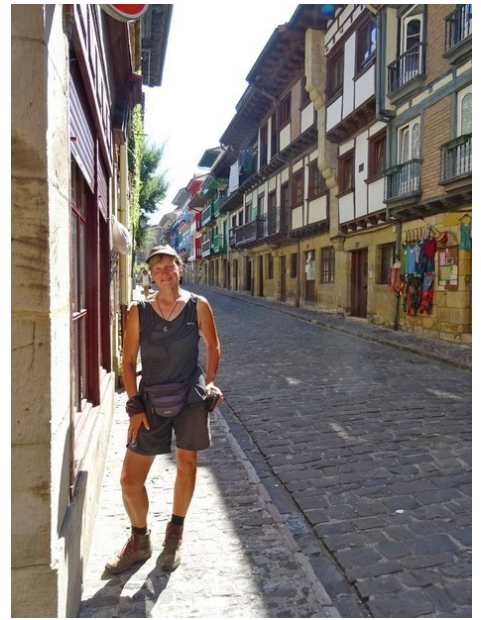

**...jídelní orgie
v IRÚNU a
HONDARRIBII**

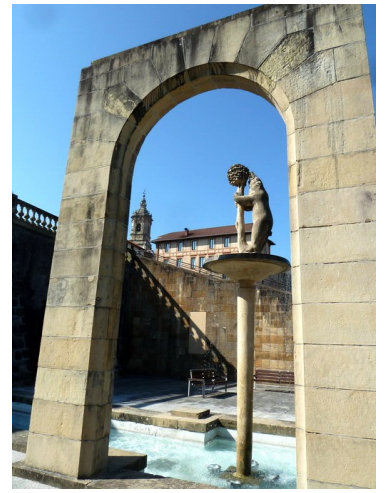
...dobrého jídla není nikdy dost

Nejenom jíme. Taky se to tu coby správní tůristi rozhlížíme kolem. A že je na co se dívat! Každý si tu najde své. Krom pláže, přímořské promenády, barů a restaurací taky zajímavá architektura. Vydržela bych koukat hodiny! Oči přecházejí.

HONDARRIBIA

Nakoupíme fuet na doma a posedíme ve stínu na lavičce pod zdí pevnosti. Mladá fenka nám nutí oslintaný balonek: No tak! Házej! :-) Chce si hrát. Promiň, nehodím... Ale je mně tu moc krásně :-)

HONDARRIBIA A MOŘE – to spolu jde dohromady! Přístav, písčaná pláž, vlny, rybáři...

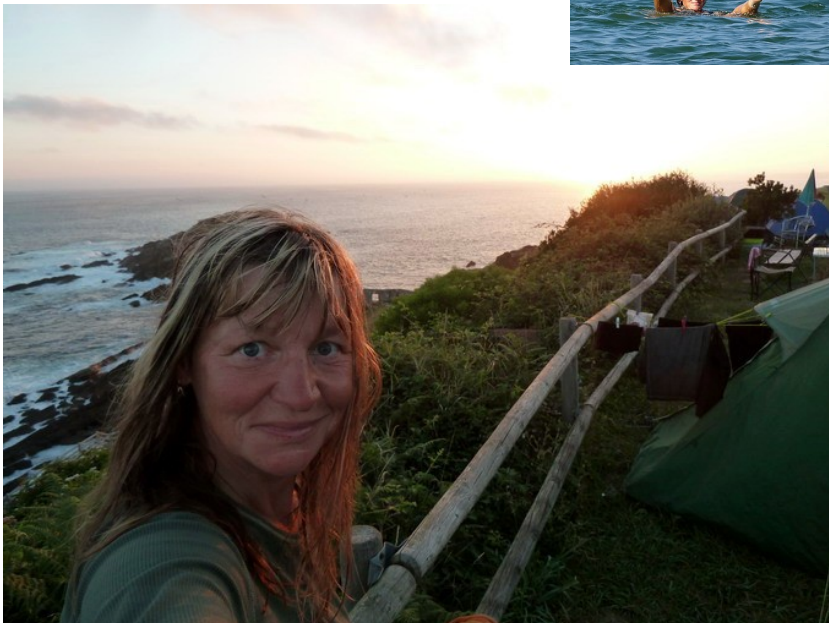
Zjišťujeme si, jak odsud domů. Tedy, kdyby šlo o mě, já bych prostě zůstala. Je tu tak krásně! A vše, po čem srdce touží, navíc v takovém příjemném autentickém stylu.
Llorete promiň, ale Honda prostě vede!

Ale to s tím zůstáváním mi bohužel holt asi neprojde. :-((

Na autobusáku v Irúnu jsou vtípní. Kdybychom chtěli jet odsud busem do Barcelony, museli bychom si prý pro jízdenky zajet napřed do San Sebastianu. Tady jim nemaká mašina. To jako fakt? I tak „funguje“ Španělsko. Ale ne že by lidi neměli snahu pomoci.

V íčku se můžou přetrhnout, jen kdybychom věděli, co chceme. A v cestovce nám radí, ač by neměli, využít raděj nízkonákladovku. Sami to ale prodat nemůžou... Nakonec pomůže „přítel na telefonu“ a je rozhodnuto. Máme letenky z BILBAA

Vše, co začalo, musí i skončit. To je nelítostný (ale též milosrdný) zákon přírody. Tak se tu měj, Španělsko, není pochyb, že zase někdy příště...

Poslední západ slunce nad mořem, poslední jeho východ nad mořem, no a my, chce se, nechce se, pobalíme ranní rosou totálně zvlhlý stan, dáme si v kempu ještě poslední „café con leche“ a pak už vyrážíme směr autobus a letiště v Bilbau. Španělsko necháváme za sebou, ale naše zážitky a vzpomínky na fantastické leto 2016 jsou jen naše a nebere nám je ani Alzheimer! (Snad i proto to celé píšu! LOL! ;-)

Vracíme se domů po 74 krásných dnech zdraví, nadšení a spokojení. Náš cíl přejít přes hory od moře k moři jsme splnili a vážným problémům jsme čelit nemuseli.

SAN SEBASTIAN A LETIŠTĚ BILBAO

Naši strážní andělci odvedli zase báječnou práci, když nás provedli všemi nebezpečnými místy, momenty a situacemi. Skvělí jsou i všichni ti další, co jakoliv přispěli k tomu, že se nám léto tolik povedlo. Jsme ditka štěstěny a moc si toho vážíme. Co můžem chtít víc? Snad zvolat **SLÁVA NAZDAR VÝLETU!**

PRAHA A JSME DOMA!

ORIENTAČNÍ ČASOVÝ PŘEHLED A NEÚPLNÝ SEZNAM MÍST

Lloret de Mar	13.- 18.6.2016	Los Anglios	27.7.2016
Figueres	18.6.2016	Vallibierna	28.7.2016
Cadaques	18.6.2016	Aneto/Benasque	28.- 30.7.2016
Cap de Creus	19.6.2016	Posets a Maladeta	30.-31.7.2016
Port de la Selva	20.6.2016	Viados/Biados	31.7.2016
La Selva del Mar	20.6.2016	Parzán	1.8.2016
Llancá	21.6.206	Pineta a Anisclo	2.-3.8.2016
Vilamaniscle	22.6.2016	Ordesa y Monte Perdido	3.-4.8.2016
Quirze de Colera	22.6.2016	Torla (+San Anton)	4.-.7.8.2016
Els Villars	23.a 24.6.2016	Bujaruelo	7.8.2016
Requesens	25.6.2016	Pic de Cerbilliona	7.-8.8.2016
Santa Llucía	25.6.2016	Baños de Panticosa	8.8.2016
La Jonquera	26.6.2016	Panticosa a Lanuza	9.8.2016
La Vajol	26.6.2016	Sallent de Gállego	9.8.2016
Maçanet de Cabrenys	27.6.2016	Formigal a Anayet	9.-10.8.2016
Albanya	28./29.6.2016	Canal de Roya	10.8.2016
San Aniol a Talaixá	30.6.2016	Candanchú	10.8.2016
Beget	1.7.2016	Ibón de Estanés	10.-11.8.2016
Mollo	2.7.2016	Valle de Aragón Subordar	12.8.2016
Setcases	3.7.2016	Zuriza	12.8.2016
Uldeter	3.7.2016	Isaba	13.8.2016
Núria	4.-5.7.2016	Ochagabia	14.-15.2016
Queralbs	5.7.2016	Hiriberri a Orbara	16.8.2016
Planoles	5.7.2016	Auritz/La Burguette	17.8.2016
Dorria	6.7.2016	Sorogain a Urkiaga	18.8.2016
Puigcerda	7.-8.7.2016	Elizondo	19.8.2016
Malniu	8.-9.7.2016	Lizarieta	20.8.2016
Andorra	9.- 13.7.2016	Bera/Vera	20.8.2016
Encamp	11.7.2016	San Marcial	21.8.2016
Arans	12.7.2016	Irún	22.8.2016
Arinsal	13.7.2016	Hondarribia a Irún	22.-25.8.2016
Údolí Baiau	14.7.2016	S. Sebastian a Bilbao	25.8.2016
Areu	14.-16.7.2016		
Boldís Sobirá	16.7.2016		
Tavascan + HRP	17.-19.7.2016		
Cerbi a Unarre	20.7.2016		
Esterri, Son, Jou	21.7.2016		
Espot	22.-23.7.2016		
Aigüistortes y Estany de San Maurici	23.7.2016		
Colomèrs	23.-24.7.2016		
Restanca	24.7.2016		
Lac d'Arrius, Conangles	25.-26.7.2016		

... TOHOHLE JE KONEC, ALE „NĚCO“ BUDE URČITĚ POKRAČOVAT!!!